

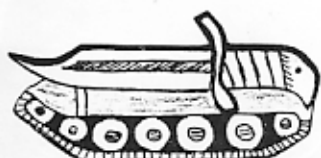
● חיים ביחידה

● במלחמה

● לזכרם

חרמ"ש

מחזור נובמבר 72

מעין פתח דבר

אלקת בציוי הדרכ וקהיט: איך לזכה במשחקי
אירנות, אימוני דרמיט, שזוה של קוו והתפכה לבסוף
בזמנת הפודים והמנות, הדמים והצופי המצופה.
לחלטה על אלה למה אינם אתנו, למיות עם אלוטם
לעברונוט ארו הדמים.

לכור בתוכה או בשמחה ואפילו באירוניה חזיות
לעברנו יוד, צברנות להם מנת חלקים של חילים
צעירים. אולם לעצמנו עולם אחר, אולם עז
כזו צרימה, עולם של ורז וכדור, אהבה והקניה.
לזום ודי נצח.

האפלי הצבר?

אבי אשתי
לחיל כחן

לחיל כחן

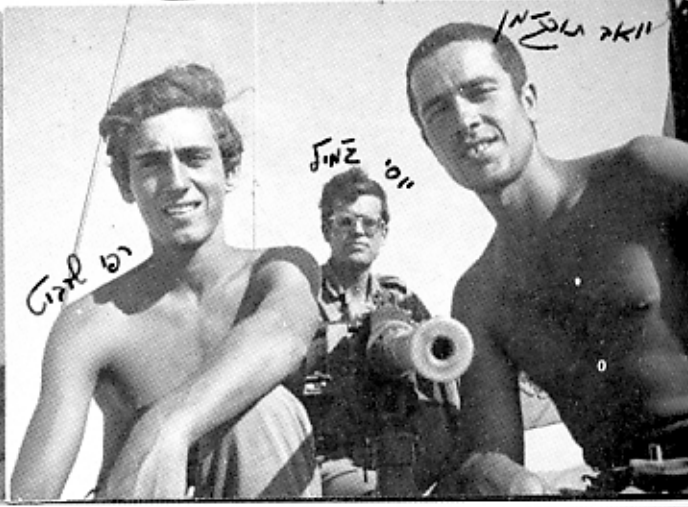
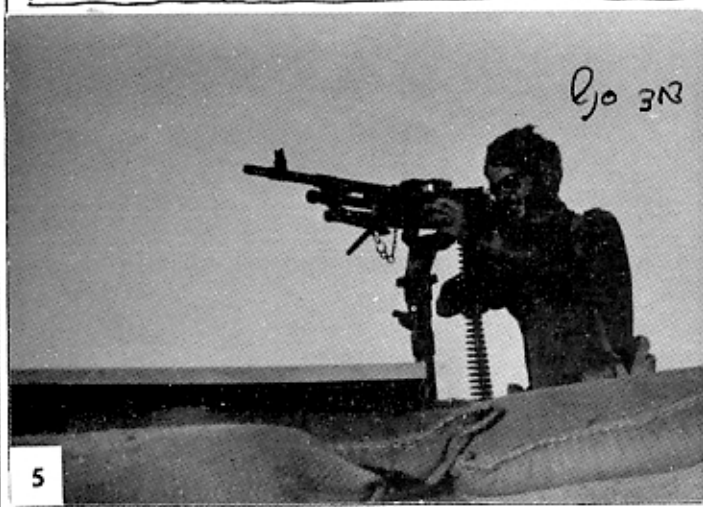
לחיל כחן

בנין רוסלר
בנין אשתי

בנין אשתי

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

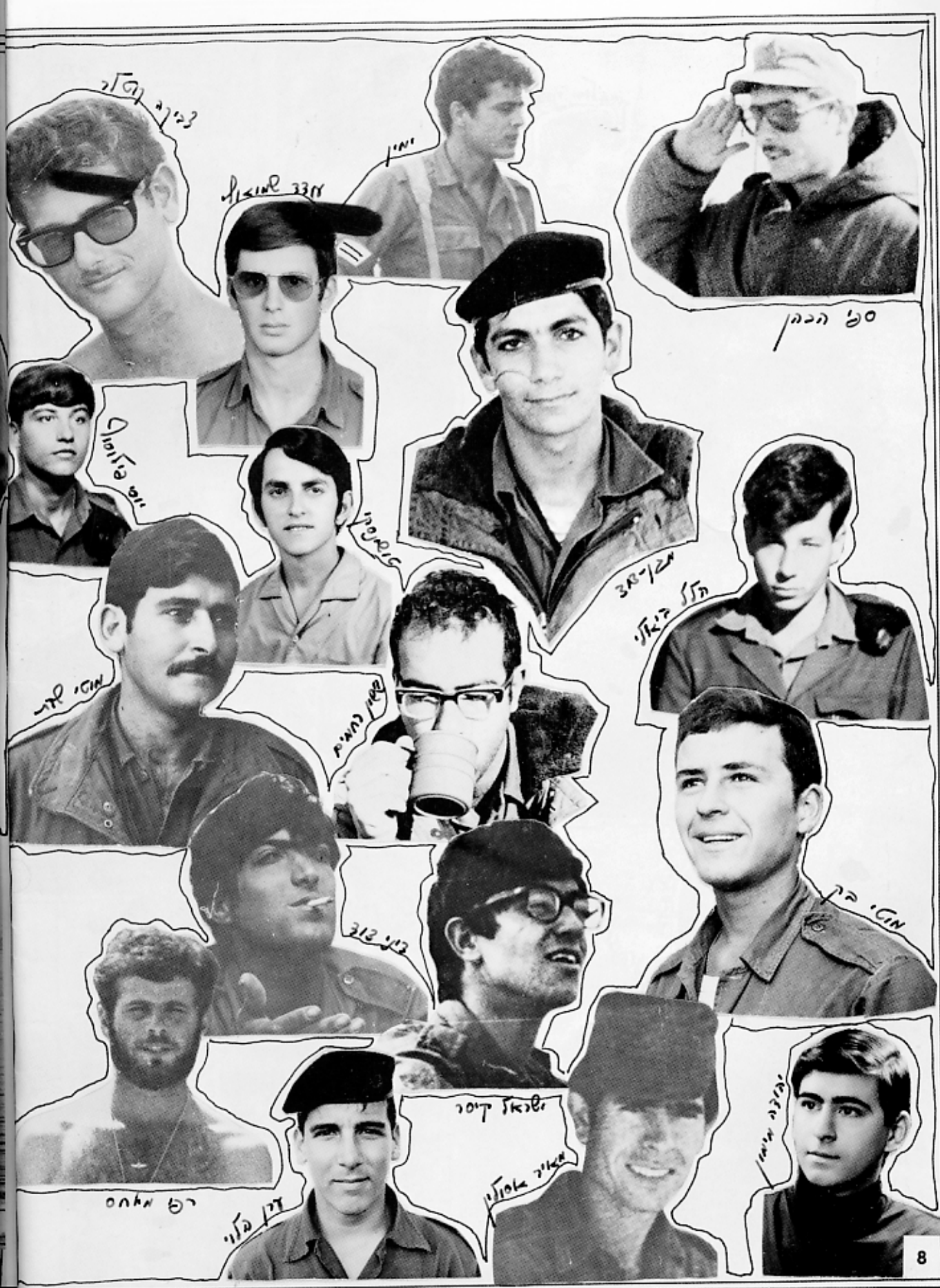
אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

אורי ארד

ג'ורג' ג'ורג' / ג'ורג' ג'ורג'

ג'ורג' ג'ורג' / ג'ורג' ג'ורג'

ג'ורג' / ג'ורג'

ג'ורג' ג'ורג' / ג'ורג' ג'ורג'

ג'ורג' ג'ורג' / ג'ורג' ג'ורג'

ג'ורג' / ג'ורג'

ג'ורג' ג'ורג' / ג'ורג' ג'ורג'

ג'ורג' / ג'ורג'

ג'ורג' / ג'ורג'

ג'ורג' ג'ורג' / ג'ורג' ג'ורג'

ג'ורג' / ג'ורג'

ג'ורג' ג'ורג' / ג'ורג' ג'ורג'

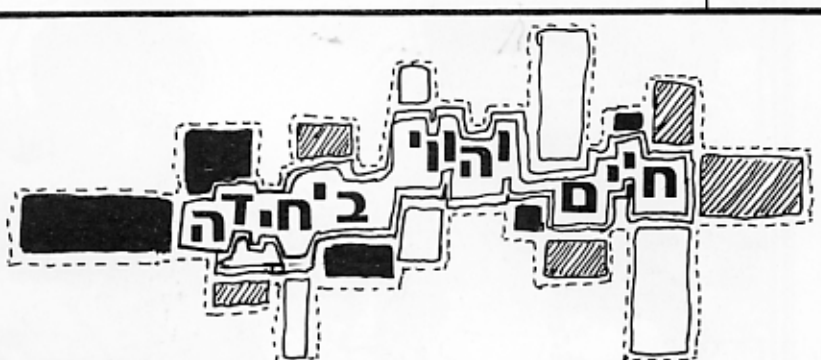
ג'ורג' ג'ורג' / ג'ורג' ג'ורג'

ג'ורג' / ג'ורג'

ג'ורג' / ג'ורג'

ג'ורג' / ג'ורג'

קורס חרמ"ש

ביום הראשון, באחד מהמסדרים הראשונים, כולנו בבגדי א" - הכל מתחיל עם רוזנ-הולץ! כשמגיעים בקריאת השמות לרוזה - מעקס סרוסי את פרצופו ומעיר: "לא שום-עיס!" השאגה לא מאחרת לבוא: "כך הם-ט-ק-ד-!" - תגובה טיפוסית חוזרת. סרו-סי מצווה לו (הוך סידור משקפיו): "בוא הנה חייל!" - רוזה רץ ובלבושו החגיגי משתטח ארצה. צחוק כללי. הוא קם, רץ ש-נית והשתחחות שנייה לא מאחרת לבוא.

סרוסי: "ת'רואה את המשאית, תקיף אותה בריצה!"

שמעון: "קייף? מהזה קייף?!"
 סרוסי, ללא ידיעה עם מי יש לא עסק, תו-קע את מבטו הינשומי וצועק שנית:
 "תקיף את המשאית! ובריצה!"

שמעון: "אני לא 'ביץ'."
 סרוסי - אגב הצבעה על המכוננית:
 "שם עת?!"
 שמעון (כולו מגלה הבנה...): "או!
 קייף המשאית!! - ופוחח בריצה ברוז-זית מזורחת."

זמן שישבנו באחד המאחזים ליד איסמעיליה
 רב מח רב והחבר'ה קפצו בכל פעם כש-
 שמע רעש קל שבקלים, שלא היה צפוי.
 אחד הבקרים, כשעדיין ישנו, שמענו את
 יצמן שהיה בתצפית באותו זמן צועק
 פתע: "א י, א י, א י, א י!!"
 ולט קפצו מיד לעמדות והיו מוכנים לכל
 דה שלא תבוא.

ששאלנו את ויצמן - מה קרה? - הוא ענה:
 חשמעו איזה שיר ביזעי יש ברדיו..."

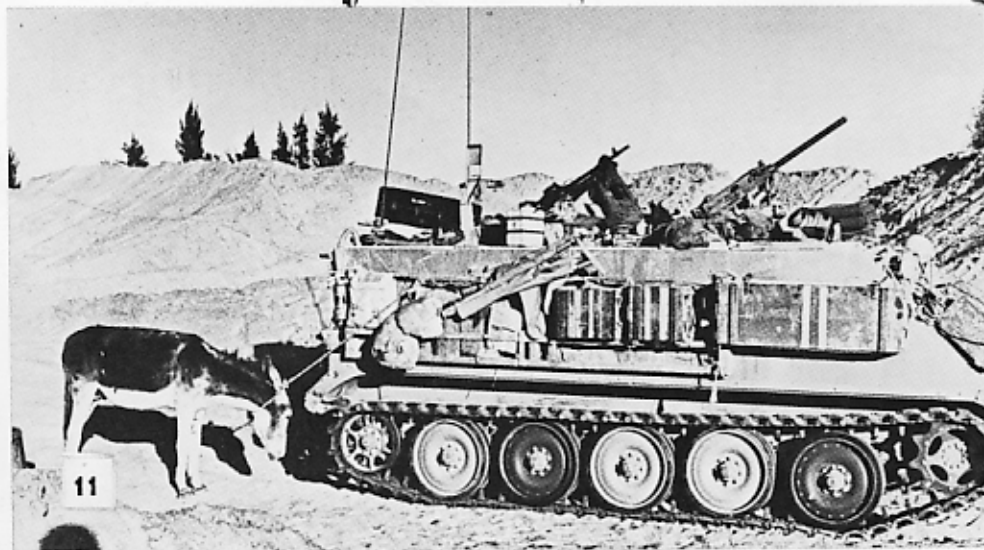

מסדר נשק פלוגתי. כבר כולם הסתדרו בשל-
 שות והמפקד נותן פקודות.
 לאחר כמה דקות מופיע דודו (המכונה שו-
 שו) "מצוקמק לאללה" ומיד פורצים כל
 החבר'ה בצחוק - כולל המפקד. דודו ש-
 אינו מבין את פשר הצחוק, מחפש את הסי-
 בה ומגלה, שהופיע למיסדר ללא קנה
 בעוזי....

זזהבה!

טיפול אחרי חנוכה על הצוות לרפוק על
 פילטר של האוויר, כדי שייצא ממנו האבק.
 די לעשות זאת בחשק, התחלנו לקרוא ל-
 פילטר "זהבה" ומאז כולם עושים זאת
 רצון.

כשהיינו באחד המאחזים ליד איסמעליה, העמידו את ז' ז' ק בתצפית. אחרי חמש דקות החילו המצרים לירות לע-ברו. דני צעק לז' ז' ק ששייב באש, אבל ז' ז' ק הסתובב לעברו באדישות ושאל: "מה - הם לא יודעים שיש הפסקת אש?"

מ ש פ ט

"נאשם דום! נאשם נוח! נאשם דום! קדימה צעד!"
 המג"ד: "הנאשם 2172083 רוזנהולץ שמעון, הנך נאשם לפי סעיף.... שביום.... הלכת עם כפתור פתוח, בניגוד לתקנה מספר.... האם מודה באשמה?"
 הנאשם: "אנ' לא 'בין המפקד. אתה יכול ל' ביד לי באנגלית?"
 המג"ד: "זכאי....."

* * *

בזמן שהותנו באחד המאחזים ליד איסמעליה נצטווה דודו לבדוק את ה"אפס-חמש". לפתע נשמעה יריה. לא עברה שנייה וכולם נשכבו על הארץ, כשהם מצפים כיצד תפתח התקריח. לאחר שהתברר שזו רק "פליסה" של דודו, שאלו אותו החבר'ה לפרש הדבר. הוא ענה בקול מרגיע: "מה יש? פלמתי בשישים מע-לות...."

כמהלך "כיבוש" רחוב בקוניסרה, נקלעו לחדר אחד ה"מפקד" ענף, דורון, אור ויואב. הם התארגנו לאכשח דרך החלונות כשלפתע הרביץ אור צרור - ולמראה פר-צופו התמוה של ענף אמר: "ראיתי משהו רץ על הגג שמול..."
 ענף לא הספיק להתאושש, כשפתאום גם יואב ירה והוסיף בתמימות: "מה יש? אסור לירות בדאויץ?"
 "...וענף ענה: "טוב, שניים שלו-שה כדורים בדאויץ..."

תוספת בשר.

בקורס חרמ"ש לא היינו רגילים ל"מנות רעב", שקיבלנו בחדר האוכל. בשיחת פלוגה החלוננו וביקשנו תוספת בשר. הדאגה לחייל לא איתרה לבוא – וכבר למחרת מצאנו ג'וקים באורז...

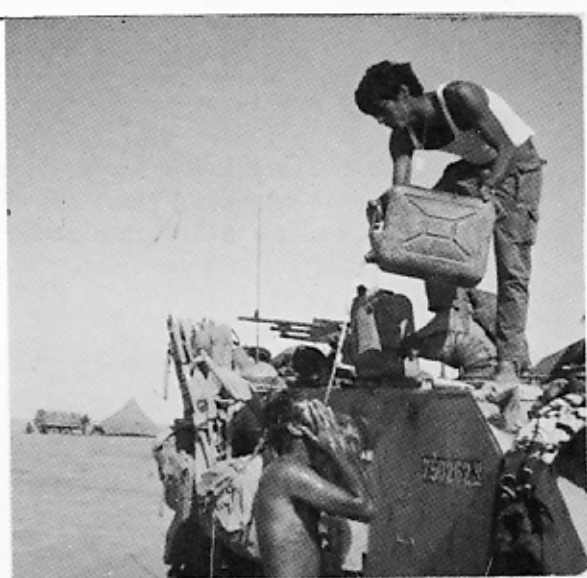

כשהיינו באחד ה"קורסים" במצרים, הניע גרשונוביץ את הנגמ"ש באמצע הלילה, כדי לטעון את המצברים. לויץ שהתעורר בבה-לה חסם את גרשונוביץ ברגלו ושאל בקול מבוהל: "לאן נוסעים?"

יש מקום לשיפור.

קורס חרמ"ש. מכשף הורה לנצר לבוא אליו עם ג'ריקן של דלק. נצר "פלמ" לעברו: "חברים אה?" בחנוכה לכך החרוץ נצר עם הג'ריקן ממ-קום למקום במשך כחצי שעה. לאחר מכן שאל אותו מכשף: "נו, איך אני בתור חבר?" השיב נצר: "יש מקום לשיפור..."

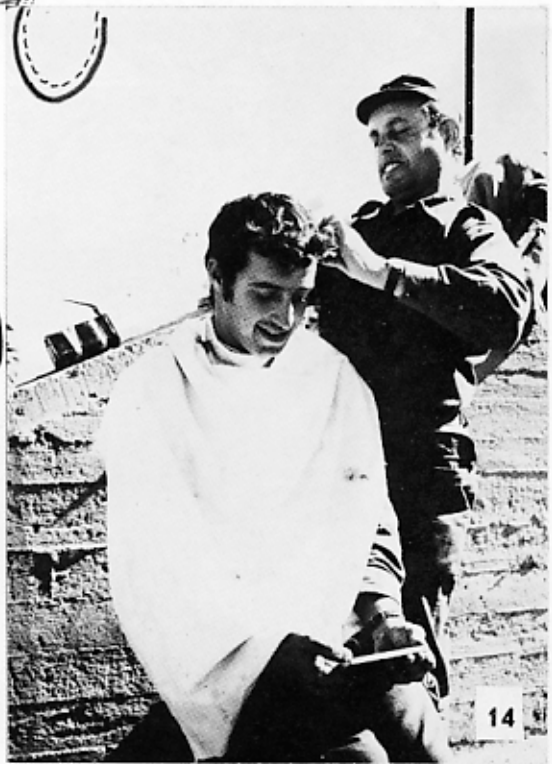
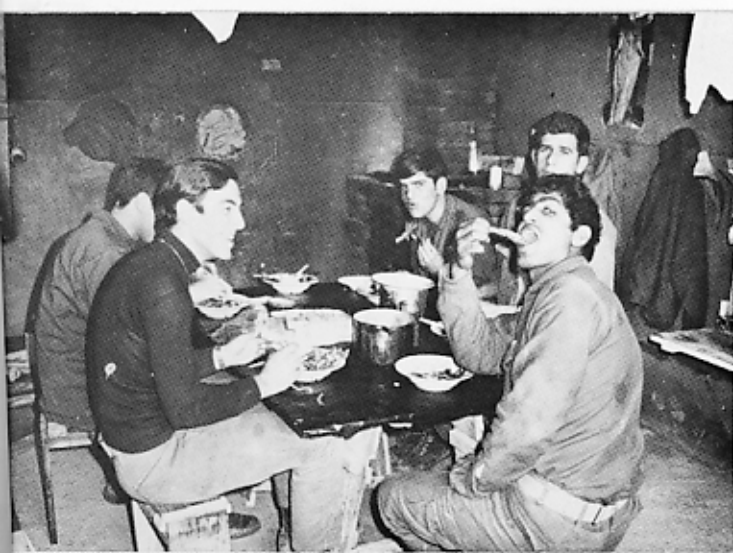

— **כוחותנו** —
 באחד הלילות אחרי המלחמה, היינו בחני-
 יון לילה. גרשונוביץ יצא מהחניון כדי
 לעשות את צרכיו. כשחזר, צעק לעברנו:
 „אל תירו! אני כוחותינו!”
 מאז הוא מכונה בפי-כל: „כוחותינו”.

כמהלך סיור ב„וייטנאם”, שאל המב”ד את
 לויץ בקשר: „האם הקולות שאני שומע הן
 יריות הנורוה לעברך?”
 השיב לויץ: „שלילי. אלו רק הביצים...”

הגריז והגריזה

פסאון:
 כבר מניח הקניץ עלי סל הקניץ
 ולתורני הלבתי, התמחילי.
 עזאלי, אזאלי, איי-כ, גזאלי
 עסק הגריז מתמחילי.
 המלמני עזבה הקניץ עתה חזקה:
 אוי יקני קן-צווי!
 אוני כאמך אהיה בהיך
 ואגה כאבי הדיי

*
 ביה א: המלמני והקניץ כאדם נהגו
 הנשאלים הם נסעו ונסעו.
 והבוקר המפקד אותם בקניץ
 אם כולם מלאים עכ נחנק

פסאון:

ביה ב: קרה המקרה הנואל. הנואל
 המלמני, הקניץ ריקים הנשאלים
 המפקד על הכתה התעצבן
 והמה נסע מהוד פן

על כן יצווי, כע, אהובי
 המלמני והקניץ גם הם חזקי
 תמיז מלאים אולם אחליך
 גם הצברי יסחוט כוזוג.
 "אסור לעולם חוצרת"
 אמר הקניץ ויכר מעם המלמני!

(נכתב ע"י יעקב קומה צ"ע ערב היריבה לקו)

יום שישי אחרי הצהריים בקורס חרמ"ש.
 כולם כבר "הרוגים", שוכבים באוהל -
 ומחכים לשבת הגואלת.
 פתאום נכנס אחד המ"כים לאוהל של יואב
 ואמר לו שייבוא אתו לעשות עבודות אה-
 דות שנשארו.
 יואב שהעורר מ"חרופ אדיר", קם עצבני
 ורוחח, צעק בכעס על המ"כ: "חשמע אהה ו-
 תניד לכל המ"כים החברים שלך - אני בשי-
 שי-שבת ב"ג'מלים" ואל תעזו להכנס לאוהל
 שלי..."

באחד המאחזים ליד איסמעליה, ירו המצרים
 לעברנו. לא ידענו מאיפה יורים, ולכן לא
 השיבנו אש. לבסוף "נשבר" לחנוכה, לקח
 את העוזי וירה צרור.
 למחרת היה כתוב בעיתון:
 "כוחותינו השיבו אש"

לאת הזכרך I

"(אני) מבין ומבין
אוהב ונאהב
כואב
וסועה
והי"

*

לאת הזכרך II

קומבינציה אחרונה

היאוש, אני, ואסורים
ואוסי עוז כמה
מניצי הסוף
(שלא לבי סדר התלבות -
כמבין)

אסורים, היאוש, ואני
ואוסי עוז כמה
מניצי השקט
(שלא לבי סדר התלבות -
כמבין)

אני, אסורים, והיאוש
ואוסי עוז כמה
(שלא לבי סדר המוות -
---)

*

במלחמה

מלים אחרונות

לא פאתיות

אלוהים, אתה ראית אותי עומד שעות בגשם במסדרי בוקר אינסופיים, ואתה עד שלא ידעתי מה אני עושה. שהייתי ילד קטן. אמרו לי לרוץ מסביב אז רצתי מסביב כמה שאמרו וישנתי עם הרובה שלי, וצחצחתי את הנעלים עם שמן רובים, והתגלחתי והתגלחתי. הוי אלוהים, תראה על איזה שטויות התבזזו לי החיים.

והייתי יכול לאהוב המון. ולראות כל כך הרבה יופי בפעם הראשונה הייתי יכול הכל. אבל עשרים פעם ביום כבשתי אותה גבעה מכל הצדדים וזחלתי על קו-צים כמו בסרטים הכי פרוצים. פרקתי עוזי בחושך והרכבתי אותו, עייף מכדי לחשוב את מה אני מפרק ומרכיב. שנה שלמה ישנתי עם נעלים ושוב ניקיתי נשק כדי לא לקבל מיסדר נוסף בשתים בלילה בגלל פיל בקנה והתגלחתי והתגלחתי.

והרי יכולתי להיות כל דבר שמתחשק לי. ובליילה, כשאהבתי, חשבתי שאני חולם, והייתי חייל גרוע, וככייתי בשמירה כשהשומר השני היה מעלים עין. וחפרתי בורות עמוקים לקבור סיגריות, ולא הלשנתי זזה לא אני עישנתי במיסדר. והלכתי במיטת לילה. נפלתי על האדמה כמו שק אחרי מטע של שב-עים קילומטר, מלא יבלות. ואכלתי חרא עם תוספת בחדר האוכל של הסוראים, דיברו איתי על המולדת ועל הבטחון, ואני הייתי כל כך רציני, ושאלתי שאלות, הייתה לי כוונה מצחיקה, וניקיתי שוב את הנשק. והתגלחתי והתגלחתי והתגלחתי והתגלחתי. במלחמה רצתי ראשון ונפלתי ראשון באיזו תעלה שהייתי צריך לטהר. וכשראיתי איך הכל נגמר לפ-ני שהחיל חשבתי שהחיים שלי מגיעים לקיצם. ואני עוד לא עשיתי שום דבר חי משש, ורוב הזמן רק רצתי מסביב וצחצחתי נעלים וניקיתי את הנשק, והתגלחתי והתגלחתי והתגלחתי. הו אלוהים, על אילו שטויות התבזזו לי החיים,

ואני הייתי יכול לראות כל כך הרבה יופי בפעם

הראשונה -

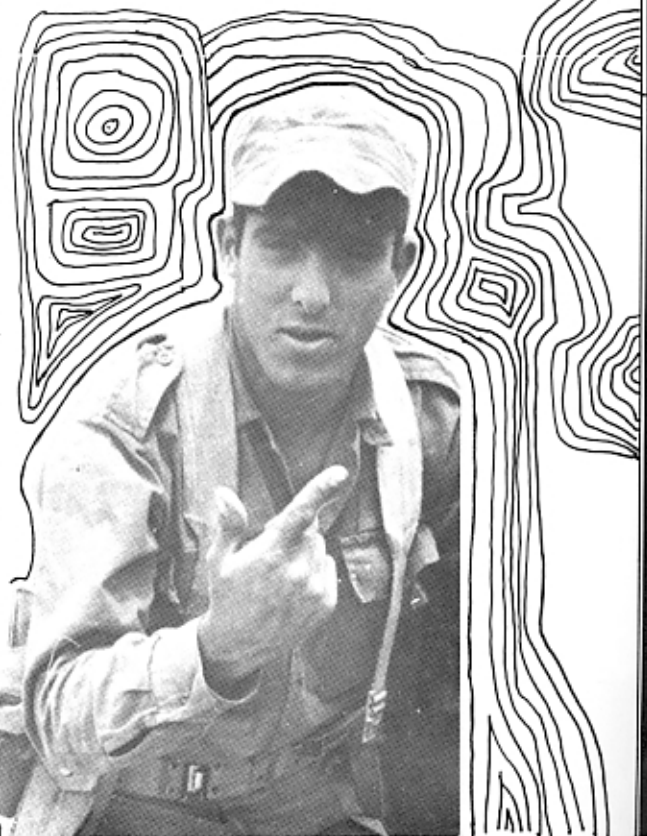
הייתי יכול הכל -

הייתי - - -

יהונתן גפן

לפני כצורים נירו מתוך נגי"ש
רצו, יותה, וד"ש
"איך המרשף?" לאו הוד"ש
"האם זה כואב?" לאו הנותק.
"עוד לא תרפא אחר אצ הרפ"ע
וכל הצב פסק אצרום
וכן הנה נצק.
חלקו הכצורים מתוך קלי אלים -
"המתודה היא המכאה של האצק" -
יוסי -

הקרב הראשון בחי

[הקרב ב,טלויזיה']

בשבת בבוקר עשיתי סיור בוקר. היה שקט מאוד ואם מישהו היה מעיז לומר, שבצהריים תיפתח מלחמה היו צוחקים עליי, או מתייחסים אליו כאל משוגע. כשחזרתי ל"טלויזיה" (המוצב שלנו) היתה שם תכונת מה ובכל זאת היה קשה להאמין - למרות שהרגשתי שזה משהו יותר רציני מאשר סתם כוננות. החבר'ה ארזו את החפצים והיו גם אחרים שהלכו להתקלח, ביניהם יצחק וסרמן ז"ל שאמר לי: "לעזאזל! עוד שבוע אני צריך להשתחרר והם עושים לי מלחמות."

בצהריים קיבלתי פקודה לקחת כמה נגמ"שים עם ציוד לססה. כ-45 דקות לאחר שיצאנו עברו מעלינו טוסטי אויב ומיד התחילה הפגזה, לכל אורך הקו כולל את המוצב שלנו. גם אז עוד קשה היה לי להאמין שזו מלחמה וקיוויתי שזו רק תקרית. זמן מה אחרי שהגענו לססה המופצצת, שמעתי בקשר שכווח גדולים של האויב עולים על "טלויזיה". ביקסתי אישור מהמפקד לחזור למוצב ולהצטרף לכוח. קיבלתי את האישור, כינסתי את הנגמ"שים ונעתי לעבר "טלויזיה". כשהגענו לקרבת המוצב נחקלנו לראשונה בכוחות אויב. אינני זוכר בדיוק מה הרגשתי באותם רגעים, פשוט לא היה לי זמן לחשוב.

לויין המחין לנו יום עם הנגמ"ש שלו והיה שם גם שוקי שפיקד על טנק שמפקדו נהרג. עם כוח זה הסתערנו על האויב, לפי כל הכללים, כפי שכתוב בספרים. אך הם השיבו לנו באש חופה של נק"ל, בזוקות וטילים. הנגמ"שים התחילו להפגע, אך רובם המשיכו להסתער. בין הנגמ"שים שנפגעו בשלב זה, היה גם הנגמ"ש של יצחק וסרמן. נהרגו בו וסרמן עצמו, חנוך פיינשטיין ואבישי שואלב. הם פונו למוצב יחד עם הפצועים. שאר הנגמ"שים המשיכו בלחימה עד הערב ועם החשיכה פנינו את המוצב ונסענו לססה.

הקרב הזה שהיה ראשון בחיי, לא יישכח ממני במהרה. אני זוכר את ההרגשה שלי כשהייתי צריך לירות בפעם הראשונה בחוליית בזוקה שסכבה מאחורי שיח: כיוונתי ויריתי, כאילו זה דבר מובן מאילוי, כאילו היו אלה מטרות קרטון. באותו זמן ירו עלינו מכל הכיוונים ואנו נאלצנו לנוע כל הזמן ולא להשהות במקום אחד. נסענו בויגזבים, הוך כדי ירי ודריסת חיילי אויב. כל זמן שירינו ודרסנו, לא עלתה בי בכלל המחשבה, "אני הורג בני אדם. לא היה זמן לחשוב על כך. פשוט היית צריך ללחוץ על ההדק, לפני שזה ממולך יעשה זאת.

רק אחר כך, עם שוך הקרב, עולה כך מין הרגשה עמומה שיש בה יותר עצב מאשר זעם. עצב, כאשר אתה יומע על החבר'ה שהלכו - מהם חניכים שהדרכת במשך יותר מחצי שנה ומהם חבר'ה, שאיתם עשית את כל שרותך הצבאי. צער על אובדן חברים לנישק.

הקרב בגזרה הצפונית

בשבת, לקראת הצהריים קיבלנו פקודת "כוננות ספי-נה" ולהתכונן לפינוי המוצב שלנו. העמסנו את כל הציוד על הנגמ"שים והיינו מוכנים לפינוי. ברבע לשתיים החילו מטוסי סוחוי מצריים להפגוז את סביבתנו ובעיקר את המוצב שלנו. נכנסנו לבונ-קרים וחייכנו להוראות. המפקד הודיע לנו על הקר-בוח המחנהלים בצפון, ומכאן הסקנו שהפעם מחרשח חקריה אש משותפת בשתי החזיתות. אך לא חשבנו לרבע על מלחמה כוללת בקנה מידה כזה. בינתיים הגיעו גם החבר'ה מהתצפית, אשר הצליחו לעזוב ממש ברגע האחרון, מאחר שהתחילו להקיף אותם חיילים מצריים ולירות לעברם. הם ניצלו את ידיעת השטח הטובה שלהם, כדי למצוא לעצמם נתיב נסיגה פנוי.

לפני השעה שלוש קיבלנו הוראה לנסוע לעבר אחד המוצבים, אשר מתחילת הלחימה לא שמעו ממנו שום אות חיים. היינו צריכים לפרוץ לעבר המוצב, להוציא את אנשיו ולפנותם לאחור.

הוצאנו את הציוד מהנגמ"שים ויצאנו לכיוון קנ-סרה. במרחק של 5 ק"מ מקנטרה פנה לפתע הנגמ"ש של רוני ימינה וירד מהכביש. הסתבר שרוני הבחין בחי"ר מצרי מתקדם ופנה לעברם במטרה להכנס אתם לקרב.

כמטח האש הראשון נפגע רוני ונהרג, בעוד שאר הנגמ"שים מישרים קו בהמשיכם בהסתערות. ניהלנו עם המצרים קרב מטווח של כ-400 מ', כשסביבנו שורקת בזוקות ומאחורינו נופלים פגזי מרגמות. תוך כדי ההסתערות נפסקה אש המרגמות, משום שכ-נראה פגענו בחייל, שכיוון את האש לעברנו.

בינתיים נפגע אחד הנגמ"שים מפצצת בזוקה, אך המשיך הלאה בהסתערות. מספר מקלעים חדלו לירות ולכן עשו הנהגים מלאכה רבה בדורסם את החיילים המצריים ומי שהמקלע שלו חדל לפעול, זרק רימונים. במהלך הקרב נפגע קשה נחום, שנפטר מאוחר יותר מפצעיו.

לקראת סוף הקרב הושמד רובו המכריע של הכוח המצרי ואנו חזרנו למפקדה.

יעקב רביד -

6/10/73

התקפלות התצפיות

יום שבת עם אור ראשון יצאנו מהמוצב לסיור בו-קר, שלאחריו התמקמנו לתצפית על שפת התעלה. תפקיד זה ביצענו מדי יום, דבר שהקנה לנו הת-מצאות טובה בשטח. שיגרה זאת ליוותה אותנו עד ערב יום הכיפורים, כאשר הודיעו לנו על כוננות גבוהה. עבורנו לא היתה זאת הכוננות הראשונה, ולכן לא הרגשנו במשהו יוצא דופן. לאחר שהתמקמנו בתצפית הבחנו בתופעה בלתי שג-רדיות בצד המצרי: קצינים מצריים לבושים באפו-דוח-מגן; מספר גדול של חיילים שהסתובבו על הסוללה ממול - ודברים נוספים גרמו לנו להרגיש שלא הכל בסדר. מאוחר יותר היה גם נדמה לי שמנסים לכוון לעברנו עמדת צליפה. כל זאת עד שעות הצהריים. מכאן ואילך התנהלו העניינים במ-הירות: סמוך לשעה שתיים קיבלנו הודעה שעלינו ל"התקפל" מהתצפית מוקדם מהרגיל, מתוך חשש, שעלולה להפתח אש מהצד המצרי בשעות אחרי הצהר-ים. לאחר מכן קיבלנו הודעה בהולה להתקפל מיד, ולנוע בכיוון הכביש. תוך כדי כך פתחו עלינו המצרים באש תותחים וטנקים. פגזים נפלו מסביב וכל השטח הפך לתופת לוהטת. קיבלנו הוראה לנוע למוצב הקרוב, אך מכיוון שהדרך אליו עברה צמוד לתעלה והיתה תחת הפגזה כבדה, תחכנו ישר דרך ה"חווה הסינית", לכיוון המוצב שלנו. לפתע עברו מעלינו ביצף זוגות-זוגות של מטוסי אויב והה-חילו להפציץ את בנייני ה"חווה הסינית". אנו פתחנו על המטוסים באש מיקלעים וחמקנו מהם. המטווח במהירות למוצב והצטרפנו לשאר הכוח.

דוד דיני -

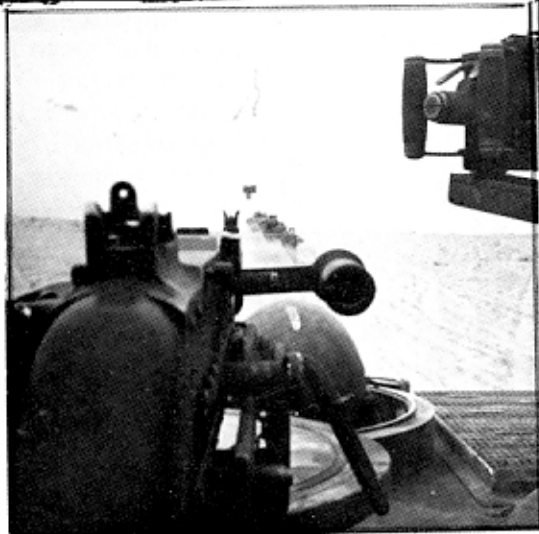

הקרב במצמד' 9/10-6

יום שבת. לקראת שעות הצהריים הודיעו לנו שעומדת לפרוץ מלחמה. היה קשה לנו להאמין, אך התפנינו מהתצפית למוצב הקרוב - "מצמד". כשהגענו למוצב, החלה ההפגזה הראשונה. את טבילת האש הראשונה שלי עברתי בבונקר הפיקוד שבמוצב. עדיין התקשיתי להאמין שאני נמצא במלחמה.

היינו במוצב מיום שבת בצהריים ועד לנפילתו, כיום שלישי בבוקר. עד יום שני בערב היינו תחת הפגזות כבדות ותיכינו שתבוא עזרה, או שיפנו אותנו. יותר מאוחר הבנו שהמצב קשה וכבר אי אפשר לחלץ אותנו. ידענו שהסוף רק עניין של שעות. אכן ההתקפה המצרית לא איחרה לבוא. המצרים הסתערו על המוצב עם מאות חיילים על זחל"מים ועם כחמישה טנקים. במעוז היו כלי נשק מועטים כלכד. ההתקפה התחילה בלילה של יום שני ונחלקה לשני גלים. הצלחנו להעלות את אחד הטנקים שלהם באש, והם נסוגו. כחצות ערפילי הבוקר של יום שלישי, ערכו המצרים התקפה נוספת. מבעד למסך העשן והערפל הופיעו שני טנקים ואחריהם נראו במטושטש דמויות חיילים. תחמושתנו הלכה ואזלה והטנקים החלו להשמיד עמדה אחר עמדה. לאחר שהצליחו לפרוץ את השער, קיבלנו פקודה לרדת לבונקר הפיקוד ולבקש "אש על כוחותינו". בדיוק באותם רגעים חלה תקלה בסוללה הארטילרית ולא קיבלנו את הסיגנל המבוקש. כל מה שנותר לנו לעשות היה לשמוע את קולות החיילים המצריים שחדרו למוצב ולספור את השניות שנותרו עד הסוף. אך הסוף היה שונה: רימון עשן שנזרק לבונקר הכריח אותנו לצאת, ומכאן התחילה פרשת השבי...

דוד סנש

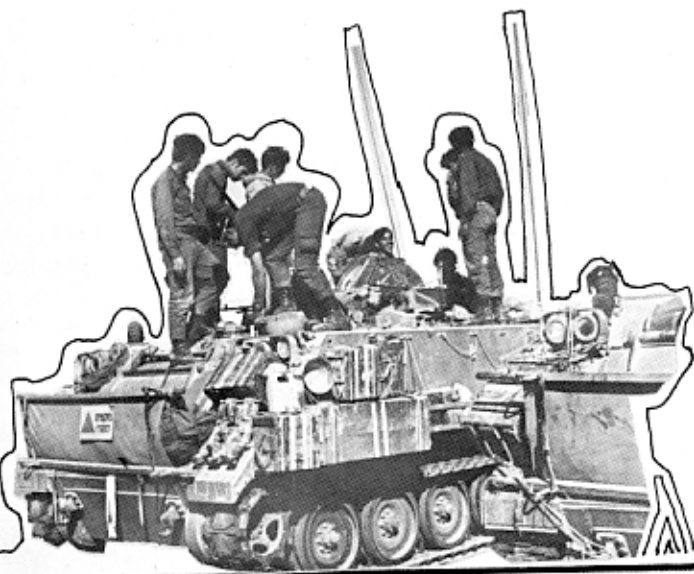

6-7/10 הקרב בכביש התעלה - לכסיקון -

כארבע שעות לאחר פרוץ הקרבות יצאנו בנגמ"ש לחלץ צוות של טנק פגוע. אחרי ביצוע המשימה, התברר לנו שנוחקנו מהיחידה. מכאן ואילך צו-רפנו לכוו טנקים ויחד איתם נשלחנו לבצע מספר משימות. יצאנו לעזרת אחד המוצבים שאמור היה להיות מוחקף על ידי חי"ר מצרי. אולם אנחנו חיינו ליד המוצב והתוקפים לא הגיעו... נכנסנו לחושך והתחלנו לנוע צפונה, תוך שאנו סורקים שטחים נרחבים. כל הזמן היינו תחת הפגזה כבדה ומעלינו האירו פצצות האורה.

בסביבות השעה 4 בבוקר קיבלנו פקודה בקשר לחטל מחלקת חי"ר מצרי שהתחפרה על כביש התעלה. נענו על הציר ולאחר זמן מה נפתחה עלינו אש כבדה. החבר שעלינו על מארב גדול. קצין התותחנים שהיה איתנו נפגע מייד. ביצענו סריקה חוזרת ותוך כדי הסריקה נפגעו הטנקים והנגמ"ש. נשטנו את הכלים והתארגנו בסביבתם להגנה היקפית. ניהלנו קרב מטווח קצר עם מאות חיילים מצריים זרקנו עליהם רימונים וירינו עליהם. לאט לאט התהדק הכיתור מסביבנו. בזה אחר זה נפגעו יואש סטרנין, יורם לצטר, אלי לוי (יבוך) וכל הטנקיסטים, מלבד אחד שנפל בשבי. נשארתי היחיד שלא נפגע, וכשאני נעזר ברימונים, נסוגתי לעבר קווינו.

משה אזר

אַיִן וְהִרָאָה הַיְרֵאָה
 בְּזַבְּזֵי מִן
 לְאוֹת הַכֶּלֶב
 הַקְרֵבָה
 וְצוּרֵת אוֹתִי
 וְזִקְחֵת עִמָּה
 חֲבֵלִים וְתִקּוּה

אַיִן וְהִרָאָה
 לְבִרְזוֹנֵי אַעֲזָרָה
 אֶהְיֶה בְרִכּוֹת
 אֶצְרִיחַהּ חֲדָלָה
 לְמֵאֵר חֲרוּלֵי אֵל
 זְכוּנוֹת
 וְתוֹקָה
 וְתִקּוּה
 - נֵי -

יוֹ בְּעִקְבוֹת הַחֲזָלוֹת לֵאמֹר "8"

בְּדָרָם הוֹצִיעוּ לְהַמְצִיִּים לֹא קִתְחוּ.
 זֶה הַתְּחִיל בְּסִבִּיבוֹת אַחַת וְחֲצִי
 נֶצֶמֶר בְּסִבִּיבוֹת לְאוֹל וְחֲצִי
 לֹא רִצִּינִי, לְכוּמֹתֵינוּ לֹא הָיוּ נֶפְקָעִים
 אִמָּא, זֶה בְּסִבְרָא לֹא הָיוּ נֶפְקָעִים.....

- בִּזְרוֹן אֵינִי -

ביום הרביעי למלחמה לקחנו את הנגמ"ש היחידי שנשאר בכוח - ואשר תוקן ונוקה - והצטרפנו ליחידה כנגמ"ש לפינוי פצועים. הצוות הח-דש מנה את שי שביט ז"ל, צביקה קוסלר, יונתן דבורקיס, רופא, הני חובסיס ואוחי. התארגנו יחד עם כל היחידה לליל הפריצה.

ב-15/10, עם רדת החשיכה נעו כוהותינו לקראת קרב ההבקעה. משימת היחידה היתה לכבוש את איזור כביש התעלה וצפונה. התקדמנו מכלי ההגלות עד איזור הנשרים. הוך כדי תנועה נוצר מגע עם האו-ייב והתחיל להתנהל קרב מר. כוח הנקיים המשיך להתקדם צפונה ואנחנו נשארו תקועים עם כוח חי"ר על זחל"מים, שהצטופף לאורך הכביש. מדי פעם נחתה עלינו אש ארטילריה וטילים שוגרו ל-עברנו מצד מזרח. במקום להמשיך בתנועה אחרי היחידה, התחלנו לשפל בפצועים שהיו לכוח הסמוך לנו. עם אור ראשון קיבלנו פקודה להצטרף בחזרה ליחידה שנשארה ללא צוות רפואי היחידה היתה באותו זמן ב„חווה הסינית“ - בעוד שאנו היינו תקועים בצו-מת שלפני ה„חווה“. הכביש בינינו לבין היחידה טו-הר, אך לצידו נותרו עוד חיילים מצריים בודדים. השתדלנו להגיע ל„חווה הסינית“. הוך כדי ירי, היה לשי שביט מעצור במא"ג והוא ניסה לחפעל אותו. אך הוא לא הספיק: כדור בורד של צלף-אוייב חדר לריאתו. הוא נהרג במקום. במותו - כבחיינו -

בשקט, בשקט,
- Dan Seiner

לאחר הקרב על „טלוויזיה“ עסקנו בהתארגנות וב-„ליקוק פצועים“. יומיים נוספים של שהייה בשטח עברו ללא מגע רציני עם האוייב. ביום שלישי, בשעות הצהריים קיבלנו פקודה להגיע במהירות לצומת סמוך ל„חמוטל“. יצאנו לחלץ אנשי מוצב שנסוגו ברגל בחסות החשיכה ונשארו עם אור הקר-עם בשטח האוייב. בחיפוי סנקים שלנו נכנסנו לשטח, כדי לחלץ את אותם אנשים. לא מצאנו אותם והתחלנו לסרוק את השטח תחת אש ארטילריה וסנקים מצריים. לפתע זיהינו קבוצה חיילים על אחת הנב-עות. חשבנו שאלה חיילי המוצב ונענו לעברם. לא הספקנו להתקרב ואש תופח ניחכה עלינו מגבעה זאת. הסתערנו על הגבעה והתמדנו את כוח החי"ר המצרי שהיה מחופר עליה - כפי שהסתבר. לפתע הבחנו כח-יילי אוייב נוספים על גבעה סמוכה. התחלנו להס-תער עליהם ואז התחילו יורים עלינו טילים. בהלב זה הוחלט לסגת. אך מאוחר מדי: כל הנגמ"שים - להוציא אחד - נפגעו ונשארו תקועים בשטח. החב"רה התחילו להתפנות, כשסנקים שלנו מסייעים להם בפי-נוי.

בפעולה זאת נפלו: יצחק איטח, אברהם ממה, יצחק חמיר, אייל הפטר, יורם נצר.

- יונתן ולד -

9/10

* * *
שבת. יום כיפור. אווירה מזוהה.
רכב נוסע. הוטמאה וקדושה?
יושבים צעירים במרפסת.
ציון בא: „חברים נלחמים!“
הזהר בן, אל תהיה לגיבור.
אל תדאג אבא עוד שבוע אחזור.
בדרך מחשבות נוגות
האמנם כלו כל קיצין ותקוות?
והפעם בטסה - מרכז עצבים
החברה בוהים כאחד נדהמים.
ואני רק הגעתי - טרי רענן
הזלזות עומדות רק תנו לאיטשן.
עד הרגע והוא בו קראנו תגר,
על גבעה או חולית
שטומנה חמוטל.
חמרות אש ופצן ופצועים בתוכן
נאנקו גם פצועים בגבור אבם.
שיירה ארוכה נשתרפה מן השטח
מאותה החולית עד הטנק שאינם.
שיירת פצועים, אנשי חולי וגדם
חלצו את גופם אך לבם עם העלם
זה שנפל מאיך כוח ללכת,
זה שרוחו תשאר מכנגד
אלה שאינם וישנם כאחת.
ובכל זאת אבא
יום, שוב נקרא לאותה מטה
שוב ארוץ ואומר:
קחו אותי ראשונה.
איתן ענבר

חמוטל,

חמוטל, לכאורה שם של בה. לגבינו - כמה גבעות, שלעולם לא נשכח.

הנגמ"ש היה מלא בפצועים שנאספו משלושת הנגמ"שים האחרים שנפגעו. למעשה זו היתה רק שאלה של זמן, עד שאנו „נחסוף" את אחד הטילים או הבזוקות שנמעופפו שם ושהיו מזאירים מאחוריהם שובל עשן שחור.

קול פיצוץ. הנגמ"ש נעצר. היה ברור שזאת פגיעה. צעקנו לבני שימשיך והלה הודיע שהנגמ"ש נפגע במנוע ואי אפשר להמשיך. נחלצנו מהנגמ"ש שהיה מטווח על ידי סנקים מצריים מכיוון הת-עלה, שלא היו בקרב עק כוחותינו ויכלו לירות עלינו ללא כל הפרעה. כל השטח היה מופגז. המצ-ריס ניסו שוב לפגוע בנגמ"ש ו„למחוק" אותו סופית. לא נותר אלא לשכב בהישמע שריקה פגז ובין שריקה לשריקה לנסות לרוץ ולצאת מהשטח המופגז. התחלתי לנוע לעבר הסנקים שלנו ראיתי את טושי שהיה פצוע. לא ידעתי מה עם האחרים. לא חשבתי שקרה להם משהו.

בדרך ראיתי מישהו שוכב פצוע על האדמה. התברר שזה בני. ניסיתי להרים אותו על הגב וכמעט הצ-לחתי. אך לפתע ראיתי שני חיילים מצריים רצים לכיוון התעלה. איתן שהיה מאחורי התחיל לירות עליהם. העוזי שלי לא פעל ולכן חיכיתי, עד ששני המצרים ייעלמו. כשהם הסתלקו, הרימונו עם איתן את בני על כתיפיו והתחלנו להתקדם. בני צעק שזה כואב לו ושנשאיר אותו שם. סטירה הח-זירה אותו למסלול. המשכנו להתקדם, עד שהוא צעק שקשה לו לנשום. הורדנו אותו ומשכנו אותו בח-גור, כשאנו מקפירים שהצוואר שלו יישאר ישר. באחת המנוחות שעשינו שמענו את לוונטל צועק שיש עוד פצוע בנגמ"ש. עזבתי את איתן ובני וחזרתי לנגמ"ש. כשהגעתי למרחק של 10 מטר ממנו הוא הח-פוצץ. רצתי אחורה ולאחר כמה דקות של ריצה - הליכה מהירה, ראיתי את אלי מזרחי הולך על ארבע ועומר הולך לידו. לא ידעתי שגם עומר היה פצוע. יחד הרימונו את אלי והתחלנו ללכת. אלי היה כבד מאוד ולכן התקדמנו לאט. פתאום ראיתי משמאל את טושי, שהלך על ארבע לכיוון הסנקים שלנו, שהיו בקרב עם סנקים שלהם. צעקתי לו שלא יילך לשם, אבל הוא לא קלט מה אני רוצה ממנו. באותו רגע השיב אותנו איתן. הוא החליף אותי בטחיבתו של אלי ואני רצתי אל טושי. חמכתי בו ועזרתי לו ללכת, כשמאחור הופיע לוונטל ושאל את טושי, אם הוא טובל מכאבים. טושי לא הספיק לענות וכבר היתה נעוצה בזרועו מחט המורפיום. טושי זעק מעוצמת הכאב של הזריקה... לוונטל לקח אותו על הכתיפיים וכך הגענו לסנק, שפינה אותנו. כשהגענו לסנק אמרנו למט"ק שיש עוד פצועים על ה-גבעה. הוא החקט והודיע לנו שהפצועים כבר פוגזו. החבר, שכרמי רץ והזעיק את הסנקים לגבעה והם חילצו את בני, אלי, איתן ואילון.

כשהיינו כבר בסנק ביקש טושי קצת מים. נתנו לו ואת הב' ריקאן הנחנו בלי מים על מטף כיבוי שהיה זרוק על הרצפה. המטף התחיל להתז עשן לבן - ואנחנו נבהלנו, כי חשבנו שזו פגיעה נוס-פת. הטען הרגיע אותנו והפטיק את פעולת המטף.

פינינו את הפצועים בעזרת הסנק לנקודת האיסוף הקרובה וחזרנו להתארגנות בססה.

מוטי בק

הכל התחיל עוד ב-17/10, הוכנסנו עם היחידה למיתקפה בחווה הסינית. היתה זו הפעם הראשונה שפגשנו בתעלה מאז פרוץ הקרבות והרבר חיזק בנו את הרגשת הביטחון. הכל מסביב היה כבר "ביח קברות" לכלי רכב, עשן, הרס ומוות. היום זחל לאיסו ומפעם לפעם שינינו עמדה וזזנו קדימה. היה זה אולי הקרב הראשון במלחמה זאת בו יזמנו וכיוונו את צעדינו - היה זה כמעט טרס מלחמתי: כל הזמן "טיטספה" עלינו ארטילריה והסנקים שלנו "הרביצו" ללא הרף. אם את שקפה הש-ש נכנסנו למיתקפה לילית, כאשר אנחנו חונים באגף ו"מתכופפים" עם כל פגז ששרק מעלינו. היה זה ליל שימורים ארוך - אך השמש לא איכזבה וחזרה והופיעה. לקראת שעות אחרי הצהריים חלו חילו-פי כוחות ועם שקיעה ומישקע של עצב בלב, נענו על ציר "עכביש" לעבר "לקקן".

ב-19/10, יום שישי התארגנו ב"לקקן" להמשך. זכינו לחזות בכמה קרבות אוויר מבריקים שלנו וכך במוראל גבוה יצאנו בשבת ה-20/10 עם שחר לעבר התעלה, כרי לחצותה על הגשר. כל אחד שקוע במחשבותיו, אך אי אפשר היה להתעלם מזריקת הסוכריות לעברנו, מסימני הידיים ומהפרצופים המחי-כים והמברכים. העיניים נפקחו לרווחה בתיסהון מהול בסקרנות, כאשר פגשנו לראשונה את "הצד שלהם". כדאי להזכיר, כי במשך שלושה חודשים לפני כן ישבנו בתצפיות יומיומיות כגדה שלנו, במשך שעות על שעות ויצא לכל אחד מאיתנו לדמיין ולפחח מראות לגבי הצד שמנגד. לפתע - במ-הירות מסחררת, הכל ירוק מסביב; לפתע רואים את הביצורים מאחור, את הרמפוח המפחידות "מו-בסות" וריקות מאדם. והמעבר! המעבר מהצהוב המדברי לירוק, למים, לשדות. האגם המר - דמיון לכנרת שלנו? לבית הרחוק? ריח של מים, טבע, צמחייה וירק. לרגע שכחתי שאני במלחמה, כאילו צילם של עצי הענק כיסה על האמת האכזרית... נענו במהירות, עלינו צפונה לעבר איסמעליה.

עברנו את החייץ החקלאי והגענו לאיזור חולי. שוב סנקים, גופות, פיה ומוות. המשכנו. נפגשנו שוב במים וכירק, עד שהגענו לריכוז כוחות שלנו. היה מעודד ומחדיר ביטחון לפגוש שם באמצע ה"עסק" את כל ה"גדולים" למיניהם ובכוחות מעודדים המשכנו לעבר אחד הכפרים שבמבואות איסמעליה. הת-קדמנו עם סנקים. הוטלה עלינו משימה, לטהר את שני הגשרים על תעלות המים המתוקים, שלפני הכפר. זה היה מרשים לראות, איך לראשונה בהיסטוריה התעררו הנגמ"שים לפני הסנקים. דהרנו קדימה הרב-נו אש חופת וזרקנו רימונים ברגע המעבר - עברנו "תרגיל" לא רע. עם ערב המשיכו הסנקים קדימה ואילו אנחנו חזרנו לאחור וחנינו לפני הגשרים. פגזי הארטילריה לא פסקו לרדת עלינו והמתח היה עצום. ברדיו דובר על הפסקת אש ואצלנו אמצע המלחמה...

ה-21/10. לאחר לילה מלא מתח, היחקלות עם חי"ר אויב בורח בתעלות, זריקה רימונים ורי-קון ארגזי תחמושת של מ.א.ג. חוץ כרי ירי - עלה הבוקר. היחידה המשיכה לנהל קרבות באיזור ואספקה זרמה קדימה. חנינו מאחור וחיכינו למשימה. לעת ערב כשהשמש בעיניים נשמע לפתע זימ-זום באזניים. ללא הרבה זמן למחשבה, חגו מעלינו שישה מטוסי אויב. היו אלה מרגעי חוסר האו-נים הקשים שהיו לי במלחמה - הרבצנו אש נ"מ, הם יררו בזוגות וכל סיבוב הורידו עלינו "חבי-יוח" חומר נפץ. מכתי ענק ורסיסים כיסו את השטח חוץ שניות. לאחר הסיבוב השלישי נטו המטו-סיס מערבה, כאשר אחד מהם צולל באלכסון, כשהוא מוציא עשן שחור סמיך.

לקח לנו זמן ארוך למדי לעכל את החוויה הזו. "זכינו" לרסיסים בלבד ששקעו בפילדת הכלי שלנו! שוב לילה עם ירי ארטילריה מתמשך - ובבוקר ה-22/10 זרח יום שמש אופטימי ויפה. האומנם? בהמשך היום, צמודים לטרנזיסטור שמענו על הסכם הפסקת האש. התחלנו לספור את השעות והדקות לקראת המועד, שאומנם הגיע, אבל האש לא פסקה. טוב מצב רוח וחוסר ידיעה. הארטילריה המשיכה וירדה עלינו. עוד לילה של מתח. - לא הזכרתי שמדי פעם, הן ביום והן בלילה נתקלנו בחיילי אויב נטים מערבה ורק עליהם אפשר למלא דפים של סיפורי מתח!

בוקר ה-23 באוקטובר הגיע ועמו הפסקת האש. לכאורה הפסקת אש, אך המציאות היחה שונה. נענו לעבר כפר מצרי, על ציר "נורה". נכנסנו לעמדות, כדי שהאויב לא יתפוס שטח זה בחזרה לאחר שנששו. אחרי כשעתיים של מנוחה, נראו חיילי אויב על גבעה שבאופק. לא עבר זמן רב ופתאום, מתוך השקט והשלווה שנסכו בנו יום שמש ושמים כחולים - התפוצץ טיל ליד אחד הנג-מ"שים. הנהג שהיה לבדו בכלי, גיסה לסובב אותו ולנסוע לעמדה לבל יתגלה על ידי האויב. אך כעבור כמה שניות נורה טיל שני שפגע במנוע של הנגמ"ש. חיילי הנגמ"ש נטשו אותו מחוסר יכולת להתגונן ורצו לנגמ"ש שני, שהיה קצת מאחור והוא פינה אותם למקום מבטחים. אחד הסנקים שהיה את-נו נפגע גם הוא מטיל, אך הצליח להתפנות.

לאחר הפסקת האש המשכנו בסיוורים ובשמירה במקומות שונים באפריקה וחזרנו לסיני, במסגרת הסכם הפרדת הכוחות.

סנשו פנשו לדרך ה'לך
 וכל האבירים קנו אקדח.
 תהיה רגיל ואל תהיה גבור
 כי אם מתחיל לשבר אז לא תוכל לגמור.

דון קישוט, אתה יכול לנות.
 יש כל כך הרבה טחנות רות.

אתה לא תספיק,
 אתה לא תספיק,
 אתה לא תספיק,
 דון קישוט.

יהונתן גפן

תשים את השקיון בתוך תבה,
 כבר לא מתים יותר מאהבה,
 לדולצינאה יש שער שיבה
 וכל הגבורים הלכו אל הצבא.

תשתל כמה חבצלות בגן
 ותשלם את המסים ב'קמ.
 המלך מת ועל פתרו נפל
 וכל המלחמות עכשו זה על חשמל.

על אלה.....

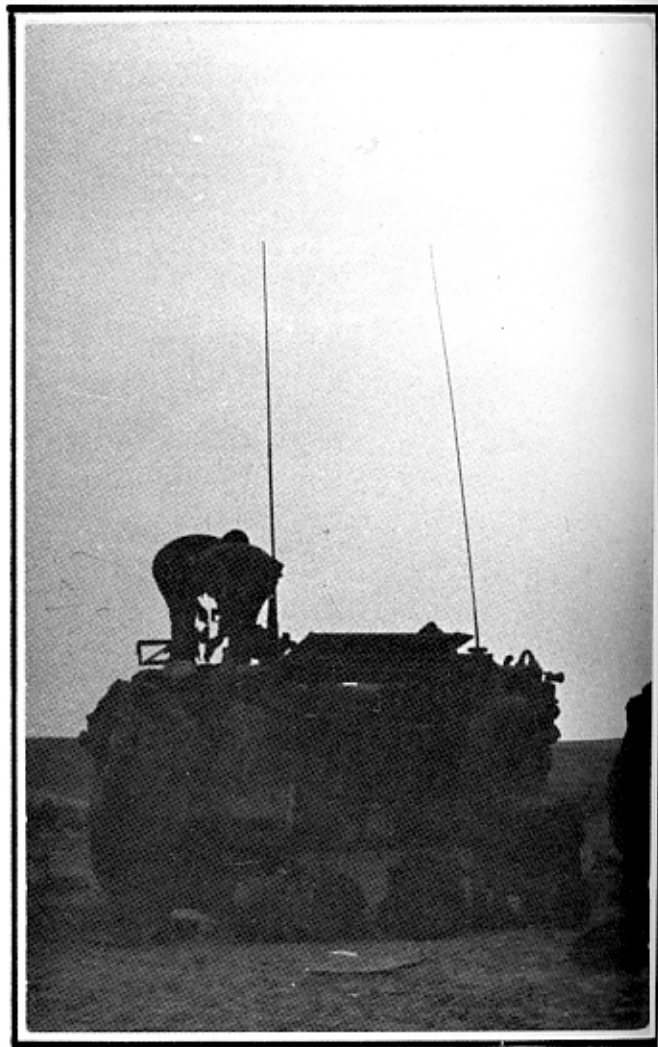
זהו ליד סל אלה להיו ואינם
 זהו המנין על החי וקיים
 זהו הכלל על האוב והרע
 זהו יצ אכל מאורע

אבותם היכים הטובים לבנינו
 אבותם לרקאו ואו את חייו
 אבותם לעם לא יצ מורא
 אבותם לעם מצאו דרכם תורה

אלר קפני חיהם בצמחה
 אלר נצם קועם בעמקי הלמחה
 אלר רקאו חיהם במסתור
 אלר העכו אבני חסור

אלעה להיו, הו ויהיו
 אלעה להעבנו עס ידיו
 אלעה לעעועם לא יצום קועם
 אלה ורק אעה נבנו לנו את החי וקיים

- יגאל אמיר -

תלים ואבנים וזה הכל.

שקט של חול.

שקט.

מקלעים שחדלו משאלות.

אכס שלוש.

אכס חמש.

אכס הכל.

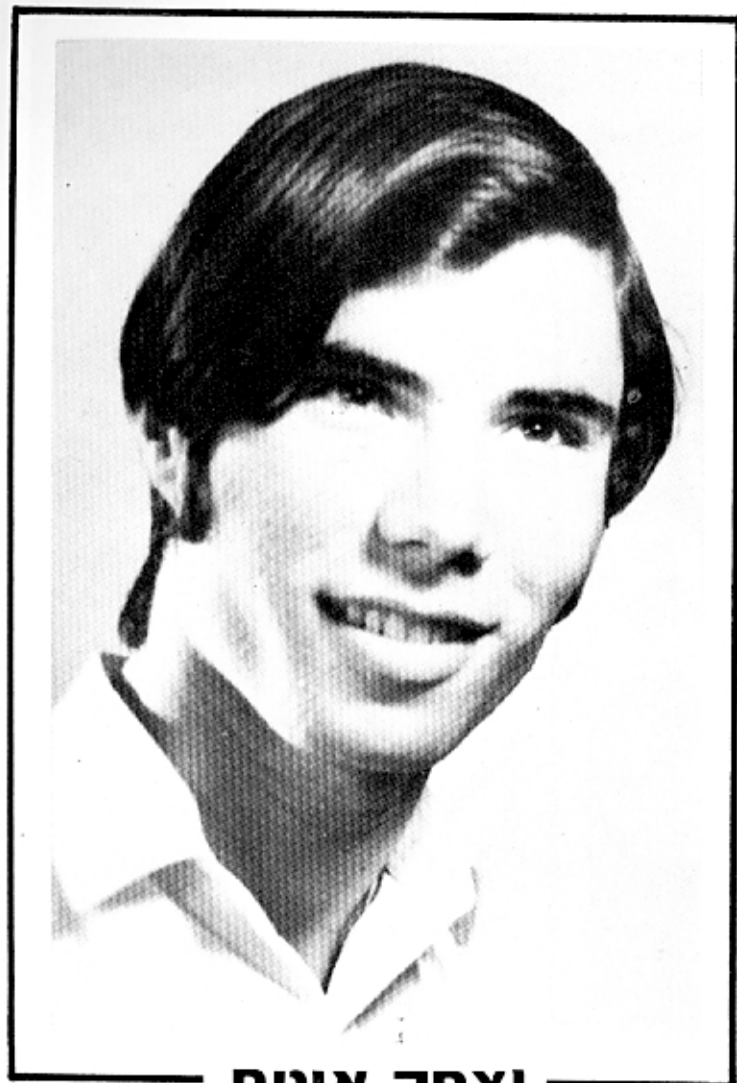
גופה ותל וברזל וזה הכל.

שקט שמחוץ לתחום.

בדקות של אחרי הכל.

רב"ט
איטח יצחק
בן מכלוף ויקוס
ירושלים

יצחק איטח

זכרו של איציק מעשה חיור של פני
זכרונות נעימים וימים מחודל טוב.
גרנו יחד בחצר הרבניצ'ים, היה לנו
נעים להיות איתו, צחקנו, צימדנו
והסתברנו בצורה יפה. עם איציק
(קראנו לו איטח), היה טוב להיות.
תמיד עזר לנו, היה מנקה את החצר
ומסדר אותה בלי להיקלנו ולקצמים
בלי לרצינו. הוא היה אחז כזה

לאוהב להיות חדר לכולם. היו לנו ליחות אחדות של "הינות להחינו" והתבילת
איצו... היו לו חרבה חדרות. היו מציקים לו על כך לאהב איצה בת והיא עצה
אותו, ואיציק אחייך, צוחק, ומכתיל...
רק כלביקרת את הוריו. ביצית עז כמה לא היכרתו. רק אז ביצית כמה קלים
היו חיו. הוא לא סיכר לנו אף-כעם למלכותו היתה במצה קלה, לא סיכר לנו להיות
צדיק ולרת קצור אך סורה, לא סיכר מכיוון לרצה להיות כמו כע אחז מאתני.
מכיוון לרצה להפעל אאתגרים להציב לעצמו, להצ, ולא עצה והוא עשה זאת
יפה, עם חיור על השבתים וצחוק מעבה.
הינו בית ביום הקריב האחרון שלו, אני זוכר להסתכלת עליו והוא היה
לקט ---- ולא חי"ך יותר.

- וניתן -

רב"ט
הפטר איל
בן קוסם ושולמית
תל יוסף

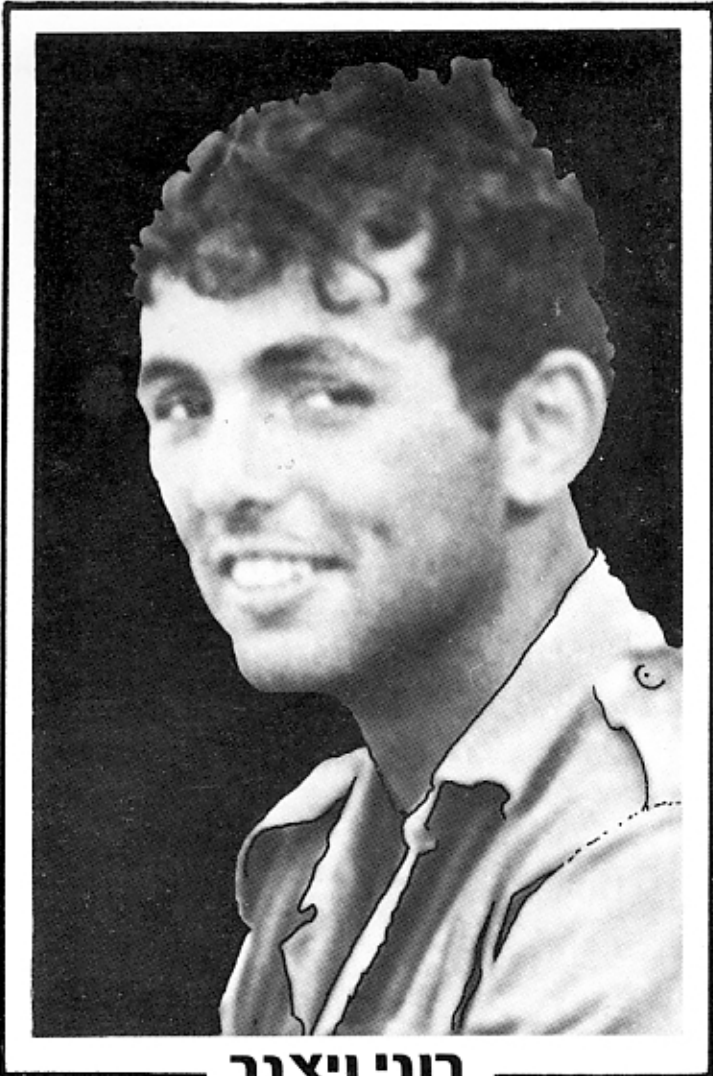
איל הפטר

כאלר אני נכבר האיל, עושה ומצטיירת
לפני צמותו כפי לראיתו העבר-נאוך
קומה, חיוך על לפתיו ותמיד עם
מהקצון מטופל על הכתל, ובא מיני מהר
בני ניקוי הימים והכיסים.
הפועה היה איל לקט, צטע ואלו, הוא
היה בעל רגליות עדינים מאז.
העם אהת כאלר מחדלתי כבוב, להציק
לנו יתר מצי, תרה הצבר איל והוא
הזכיה אותי על מילה זה האמרו:
"במ כבוב צריך לחיות".

מעולם לא הרים את קולו, חמולמר
על קור-רות, וכאלר החילוהו על
את המקום הלקט והתאפק שלא
לשתקרו - הוא היה זקח הכז אלם

אך לכן הראה זאת בלפי חול. איל ביצע את מיליו תוך הכרה והיקרות-עלמית.
כבודני לאנצו אול הכבל קדם אפרט והוא נהג לזכות על הלבתי אמן אחרים.
כחיל היה צייתן ומחולמט, ולמל כמאפת ודובמא עדיך טוב. כאלר נעל איל לכתור
בעיה, ובעיקר בעיות טכניות, הוא נעל תוך אמונה ליצירת קבוצה על הבעיה. על כמה
לאני זוכר, אריה התגבר על כל הבעיות - אם זו מלית מקולקלת, מכונת הסרטה,
טרנזיסטור או נלק לא הקיין. הלעות הפעיל נהג איל אפלי ביצור האילי - התקצון.
ביצמיתו האילית נהג לשת, לברך את המקצוען אהלקין, אהלקי בימים, אנקות, זכסיות
דורכלים ועבריק אב המהסניות!
איל אף-בעם לא הווה מטבז אסובהים אותו, תמיד היה נוח אהריות, ויתר, התקלר ופיה
לותר מענין לליחה.

עדה כאלר איל איננו, נוצרה הי הקלם דיקנות כו צמותו
של איל חסרה י.

רוני ויצנר

מוצר מאד וכאזכרה אכתוב על אדם שהיה
אתי במשך כל שנותיו הצעירות, מהשירות
דרך כל הקורסים עד להפקתו הקצונה
האזכרה פורגה, ושרתנו בה במשך
שנים. בקרב צמח לה עמיתו שלי חיות
משתפת רבות. במשך השנים למדתי
אודי לחיות עם רוני בדי ליהיה נוח
לשנינו והוא הפך לחבר מהחיות
היומיומיות שלי. קטאום באה המאחזת
וקיבלתי את ההוצעה המהממת
וההגדתי ניתנת לעיבוד - רוני נהדק!
את צמותו של רוני כפי להכרתי אותו
בצבא צי קלה לרשט בקיום הדורים.
הוא היה אדם מיוחד, לקט ויחד עם
צאת לחצן קמעה רציני מאד בזכות
ויחד עם צאת שלי ובחזון האחריה.

הוא היה מתמך לחילוי תכנית אימונים
כצאת שלא ללכתו בהמדה, אם ראה
להם מלשלים בצבא או המלחמה
מתחילה להתרופף נהג ביצחקה
יותר מאשר לשאר הקצונים ולא אלכח

את המסע לדלה למחלקתו עם "אנסי" חמסי" על הקד באמצע השליה, בקלם למצב חלוצה
בלעת מסדר. רוני היה ליכוס חלוצתי ויצירתי מאד. בכל מקום חדש להקום אליו התחבר
דיוק צמר קצר עם הסובבים אותו. התכוונת לטו התור אדם וקצין הביאו לכך להמ"כ החליט
לשלוח צוקא אותו - לבדו עם מחלקתו - לביצרה הצבאית. למ הוא הקים לעצמו מחנה להג
עמד בדאגה ומארג כל הקטטורים שלו, אולי באות שהוא היה גאה בצד לצוקא הוא
נבחר לתפקיד. היה לו קלה כי הוא היה צבין קצין צעיר והיה צריך להתמודד עם בעיות
שלא נתקל בהן קודם. נוסף לכך היה לו קלה מהותית חדנית, הוא נקטע למקום חדש ולא
מוכר וחטרו לו להגן מהפארה. אולם בקלי הצליח רוני, ומקצין היו מרוצים ממנו והתחטו
אלים ביצירות הדאוויה למפקד כח סויר צמא בקו. התקופה היכה ביותר להיות לנו גלנה
האחרונה הייתה תקופת לכותנו בצורה. אז חתו עורכים סיורים אל מגורי הנות, מתקרבים אסרטיים
או סתם ילדים בתור ומפצים אחז שלי אך היה בבית ולרוני היה תמיץ מה אספרי.
קלה לחלום ליותר לא אורא אתו, לא אלמץ אותו לחק אומפליטס דלפון. יקח עוז הרבה
צמח עם לוכל לעבד אוב אותו - אם בכלל אוכל.

ידי שכרו הדוק

רס"ל
 וסרמן יצחק
 בן פדרו ורוזה
 כפר סאלד

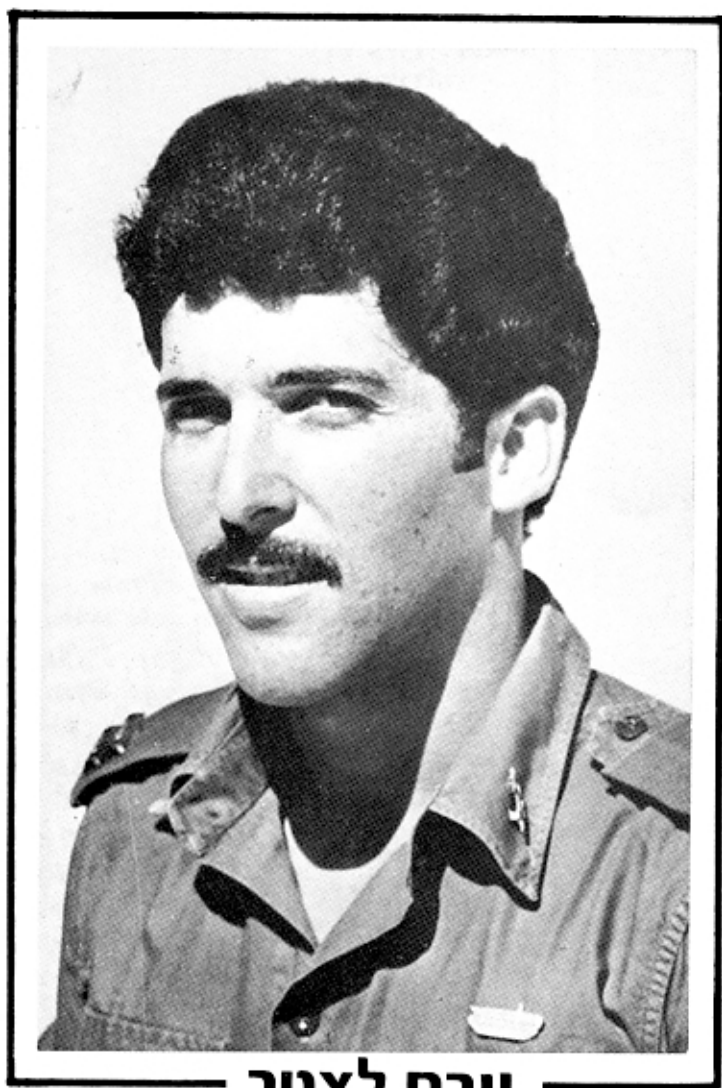
יצחק וסרמן

את יצחק וסרמן פקלנו לראשונה
 ברביבים - תחילה כמפקד כלי ולאחר
 מכן גם כסמל מדסקה. איב ראינו להא
 אחד המכ"ם הטובים. הן הבאות
 אחריו, הן התפוצץ הנשק, בקיבוץ של
 הנצח והאיפולו מו.
 כלרציתי אצות אלק"ם, מחוץ למחנה,
 פקלנו דלת אך ודק ממני כי יזעני שלא
 יאכסה אותני.

יצחק היה לונה מכוואם בהתנתקותו
 ובצורת זיהורו. כל צבר היה מקצו
 הרציות האוקינית לו. ואן האיילו עליו את
 הזבובות הרציות. מלמס כך קראו לו -

"המ"ל עקבובות מוחצות". הכל טיכ"ס-לבוצי, היה מבקר, מיסל וצובז עם החברה כלאח
 מאותני. בזמן שהיני התעלה וצונו בצאים רבות אסיר טינה, ובהקסקות כסור היה
 מסקר לנו בהתלהבת רבה חיות מקורס מכ"ם ומתקנות אחרות בצבא. הוא היה מסקר
 במין אהבה מוחצת על החלים, על החופשות ועל החברה שלו במלך. לצוות אלה היה
 נפתח פתאום אליהם אמרת לנרוכ היה סגור בתוך עצמו.
 היום כיוצר, כל ההבדלה הכוננות המוחצת אמר: "יש לי עוד לבוצ אמלתחרד, והמ צוללים לי
 בציות". אחר הצהדיים היו ביחוד באותו הבוח להלתתר בקרבות הפאמה, ראיתי אותו
 לאחרינה בהתפרסות לפני ההסתערות. הוא פלס יצו אצבזים מסמן לנו לנילר קו להסתערות.
 על פניו דאית חיוך רחב, באילו אני מהצעים רק תיבוע לגרתי.
 יותר לא דאיתיו, אך כלתערט לכנות ערה אטסה. למעתי להוא נהרץ. פתאום נצבט מלהו
 פלה, רק אל הקתני מה מחורה האמיתית של המעמדה.

סגן
לצטר יורם
בן יצחק ועליזה
תולון

יורם לצטר

קצת קלה לי כחיה להביא רגלים עם
קצין ומטיקרי על אחד מילודי המינו כיום.
את יורם באדם אחי וס יום לא הכרתי
אולי זהו חשך מאונקיו הסגור - כמכרז
היה להיות כלפי חול קלות, תקיף וזורח
הרבה. ממש של חול לא היה לי ינות
אקבל זאת. אך כלניסיתי מהכנס לעזרתי
נדאו הדברים יותר הקיונים ומוקנים
באולו אחרי: "צבא זה צבא ובכל אנדול
יותר הרי שלני יצור הדבר בסוף
החלבון...!"

לפעמים הרגשתי כאילו ניסה להשתמש
עלי. היום כללני ממש לאחור הדי לעלה
זאת רק מתוך רצון טוב רצון לשם
אחני נבדה אולי הסתייב ונצני עם
הדגילות.

בכור לי במחוז סמר לנה מלות שלני לאורך התעלה, אחי האוירה, אולי חסות המושך
או מספר הנוכחים הקטן והנה וורם באילו פתח לעריו, לחדתני קצת, היה לנו קלה למצוא
נושא - בלשני לסודה אמתני, יורם הסביר לי את מפת הטכנים ולאחר מכן גחן אותי: ההמשך
הסויר הסביר וסיכר על מקומות לעברני בהם. פעם אחת ואחרונה היה זה היטוס
יום כיובי אחרי. ויום היה בתעלה עיני, כל פעם לאתר הלריקה ונפילות הפלז - הקצ
לתני מוצגים בג המלטים נפלא מהטקני - היה לו מהט חם, דואג ואחראי - מהט עס.
הינעים קלים אלו היה זה הוא ליהקני לני הוטח מומל, נבעה ממני כמעין קרינה.
המשך היה קצת חסר סבלנות, לא יכול היה לעלות את המחלבה להובא לא ילכה ממח
את כל לרמל בצבא, ענה על נצמט ויצא להיום באווה - הוא העך! עס היום בזה
כללני עומד לפני צביר לצדל הובד אני נכיר הורם!

סמ"ר
 מאמיה אברהם
 בן ציון ועליזה
 חולון

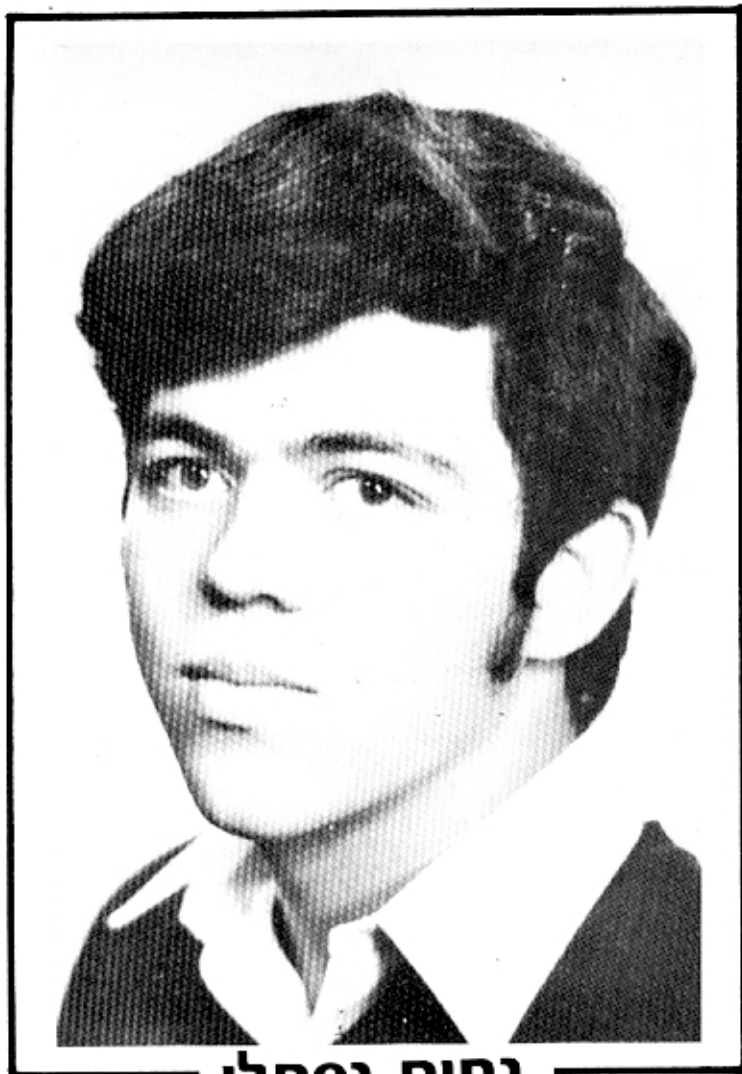
אברהם ממיה

אברהם גדלתי מיסודות, יחד אתו
 סברנו אג הטירונג וקורסים אתרים
 הצבאי, נפרדתי ממני לגדודה של שנה
 וחודש לפני האמא חזרתי ונפגשתי
 שוב, כל הקצתי לפניה למח אברהם
 מאד רבשני - הנה לוב און חוזרים
 ומלרבים יחד. בתחילה חששתי, לא
 היה לי ניסיון עתת הוראות והערות
 לאדם שהיה ממדי מיסודות ועלה אתי
 בדרך ארוכה הצבא, חששתי חשבו עברו
 גוף זמן קצר, אברהם קיבל זאת
 בהקנה ותנוך היה לעבוד אותו.
 אברהם העך כסוגרת לא הפעלתי הייתה
 לאקפה אג היחידה אלא חשום
 לשכחו היה לשרת במקום קלה ביותר
 ועתה את הכל.
 עמלות שכולרו הקופני לא היו מעולם
 הצבאי כלכות רצוני-העל זמור אג
 קדם הסיוך ואחריו אג קדם חושקים.
 חשלה או עונך אג כנסו הסיירת.
 אברהם חיד נוח כהריוג, מה לקבלו ממני היה מבצע של דבר הטוב בוגרי, אג כנס
 לא למעט מול מקטר, אברהם, כפי להחברה הכירו אולו היה מסור מאוד למשקל ועודדו.
 גם כאלו עמדו במבחן וכן כאלו היה חסר הדעה מן העקב היה יוצא לעבוד כפי לא להקצי
 על המשקחה. השאלו כחזו כלום שבוצה, היה מלנים בחקר עתה עיתונים, להצביק טכסים
 מול עסקים בבית משאכה למוי. לכסף לא היתה חשיבות בסיוני אך הוא לא היה מסוגל
 לשבת כך סגם בבית ועשה כסע. אחיוני גמיז חוכו ליבטן זמורה כיו יצאו לתיבז הוא חביב
 מתנוג או מחלק צמי כיום. כלחצרנו לער יחד לא יצענו לעזומני המלות וסתיים הצרכה בה
 מלאותה - אברהם ילוד כלכרוני כסמל לעונה ולרעות ומי יתן ותכנה אלו ישלחו נר
 ארבעיני - יהי שכרו ברוך.

מחולם לא ראיתי אותו מסתובב עם חברים כלמן

אברהם חיד נוח כהריוג, מה לקבלו ממני היה מבצע של דבר הטוב בוגרי, אג כנס
 לא למעט מול מקטר, אברהם, כפי להחברה הכירו אולו היה מסור מאוד למשקל ועודדו.
 גם כאלו עמדו במבחן וכן כאלו היה חסר הדעה מן העקב היה יוצא לעבוד כפי לא להקצי
 על המשקחה. השאלו כחזו כלום שבוצה, היה מלנים בחקר עתה עיתונים, להצביק טכסים
 מול עסקים בבית משאכה למוי. לכסף לא היתה חשיבות בסיוני אך הוא לא היה מסוגל
 לשבת כך סגם בבית ועשה כסע. אחיוני גמיז חוכו ליבטן זמורה כיו יצאו לתיבז הוא חביב
 מתנוג או מחלק צמי כיום. כלחצרנו לער יחד לא יצענו לעזומני המלות וסתיים הצרכה בה
 מלאותה - אברהם ילוד כלכרוני כסמל לעונה ולרעות ומי יתן ותכנה אלו ישלחו נר
 ארבעיני - יהי שכרו ברוך.

רב"ס
נפתלי נחום
בן יעקב וצפורה
חיפה

נחום נפתלי

שלום נחום!
קשה לי לכתוב עליך "הסרטיים" של
לצדך". הן מלווים לעליך ולא אליך.
הן מלווים לאוני מנוסה בזמן אלה
והן מלווים לאוני סהר לשל הדור
לצבור ולהכיר אנשים קרובים.
נצמח לי לבק אלה היית צוחק
עלי לו הייתי כותב עליך בהדים
קנוסות: "הוא היה החור הכי טוב
אצלנו..." וכד' וכד', אתה כבר מקן
למה אני מתכוון.

זכ"ר נחום, רצית להקציב לך כמה
מימים. רצית להקציב לך לאני ותפגע
אליך, (אתה יכול לזרוק), מתעצב
למחיקי השם לליהודת זים עצמך, עם
צבירתה ועם הסקר, מתעצב ל"טוב.

אני אלו אלו את צה"י הויכוחים הקטנים של "מי וביא את הדרה לציבונת", מתעצב
לצדך הקיזוח במיכאים הקטנים למא' שלך הייתה שולחת ולהיית מהדק לנו: מתעצב
באות באות באות. "אודה על האות ואכה על החטא", כמו למוראים הכותמים,
עצ לפני יומים (נצמח-ני) הלטבתי לזרוק אותך לצכרון עקרון לומד. אם אנלי
זומר בצינול: "מי יש ראש עכשוו וצבדים ליונים אקטואליים". אפס לפני יומים ילגתי
עם מצב דוח מחורבן, לפני סויר למה, ליצ האח לבנינו בגוף הבונדרי בצב הוועדיו של
התעלה, שלא הספקת לראות יחד איתנו, ופגאום נכרות להחטני לפני "צריך לכתוב
על נחום" ופגאום נכדתי הנחום, כך, ופגאום ניסתי בצמיון לתאר לי אתך איתנו עכשוו,
כדע מיני מצבים, ופגאום תרגלתי מלבו נוס בי כמי, בין המב והקרון.

אויק"י נחום, סלידה על ההלנתכות.
אני בטוח למה מבין. שלום. שלך
אביו

רב"ט
נצר יורם
בן גרשון ודינה
חוקוק

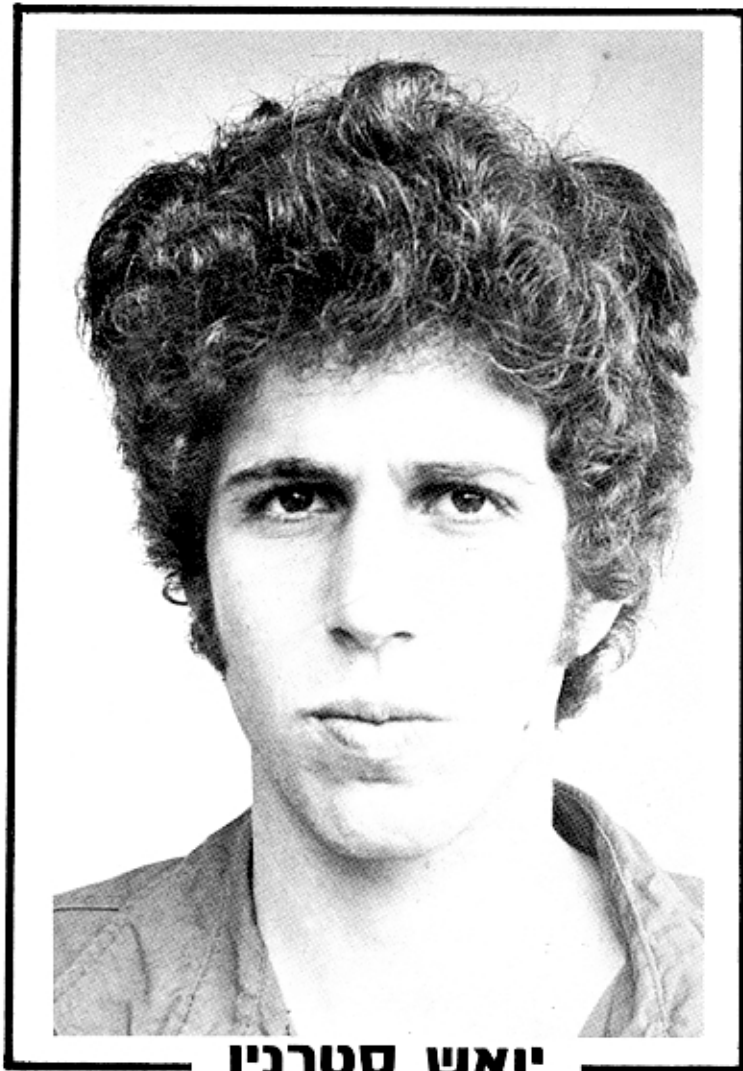
יורם נצר

אויני יבוע להתייחס אליך בשלון עברי:
"היית ככה וככה..." (ותמיז מילצוים
את כל המילים היפות לעוז נלארו
בעולם), הן היית ויבאעניסט לא
נרמאי" כע צבר שנתנו עך היית
ואקדז ופטר את עצמך החיוך שלך
ועוז צבר (ובצה התקרסות כע כך
קפאוקה), לא יבואת לעולם ארסן
את עצמך בפני המבקרים, היית
אין טיפוס כע כך לא גלגיל הצבא

ועוז גלגיון... אין ככה פלאחניק. טענת להכל צריך להיות מהוסס עס אמון בין הילד צבא
ספידיונים, אולי מסקד לא עמד בפני תלבוהתך לתמיז התוויל אליה החיוך שלך לא כולם
החששו לשנות אותך, אך אתה בשלך, אמולג שצד עליך הן המון חיבורים ועלונים אחרים
להסכו לאתר מכן איזיקטיים" של הפאניה. ובתור חייל תמיז חצבאית אמולג הכל להיות בין
הטובים ותמיז אמולג: "נצר (כך קראנו עך, וכעס אפילו אמולג כי לאה אוקה שקראים
עך כך) יש עך המפל לאהה חיל-טוב".
כמיים הראלונים של המעודה הרבנית. ילבנו כולנו מדוכסוים ואהה בינינו. כל אלוהקה
להיה צוק אהעביר במהיר, אותה היית עה לאורכן אל כולנו עצור, במהיר
וביציאות - בעצם המאיוו עך יותר העדיקות הגמולג החילת והחיוך.
תמיז אזכור אותך כך.

-אלון-

רבי"ט
סטרנין יואש
בן אריה ורחל
תצור - אשדוד

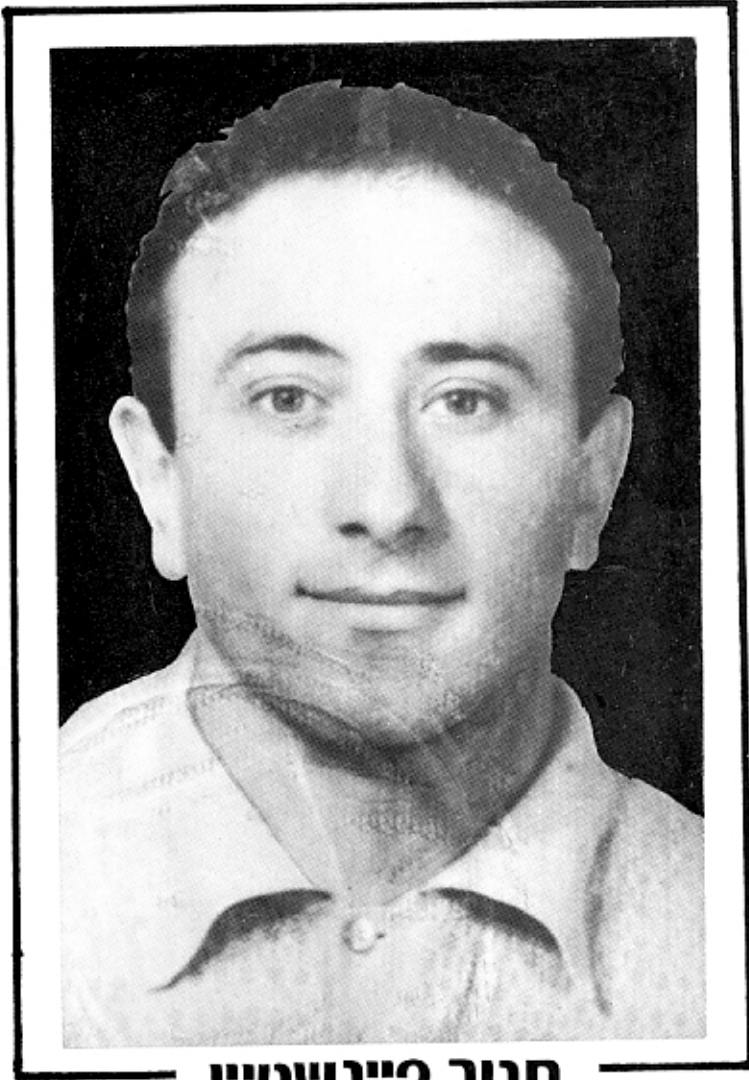
יואש סטרנין

וואג - תמיז מעלעט, מרקל אט
דרכו. בעצם היה צעור יותר מכולנו
אני נזכר בויותים לפני האין -
סוקים במעט על תימוס"ז מול י"ה"ת -
הספרים על היותם לעד בימי, על השלמים.
תמיז תבן ביהט על צעותיו, אך בעצם
היה מוכן לקבל מאחרים צעות נוספות.
תמיז קיבל לקבל כמה ליותר מהסוקים
אובו. פתאום התחיל לדגל גמון ספרים
ואחר לקרא תמיז על שלוחה גוינתו עליהם.
כפול ועל מוציקה, תמיז ציין לאחד את קוב ציין ותמיז היה מסלם את שידיו עם קלעות
הקלעות באתר.

מכל צדד קיין היה "מתרש", מסיקול גלועי וצד אמעם אונקאות, העיקר ליהיה טוב
ושנצלות, תמיז היה רח, מברוצני, מסדר ועובד בשמול כולנו. מנקה נשק, מנקה מניע
והעיקר להכל יהיה מאה אומל.
היו עלו עינים מילדות, בצעות ומעט עצובות, קצת לוגיות, קצת מדעיות ומתעבול
מכל צדד. בן מתעבול מכל צדד, כחוק. יואש.

- אלוך -

רב"ס
פיינשטיין חנוך
בן מרדכי ומרים
חולון

חנוך פיינשטיין

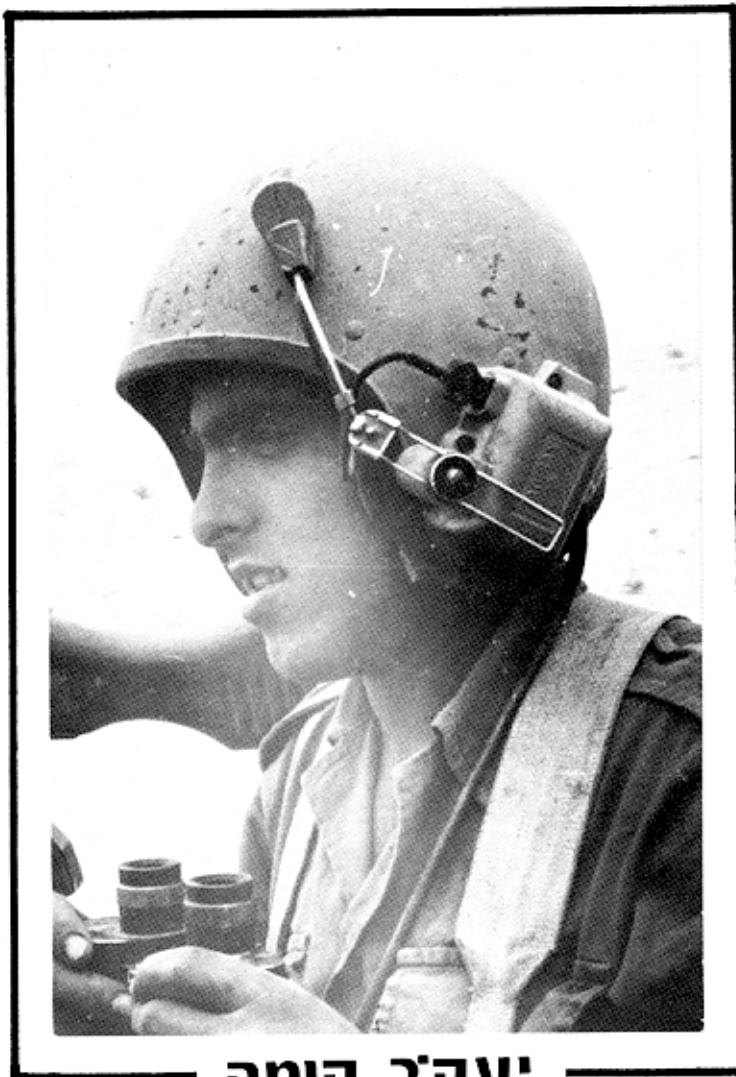
זכורות לי כמה תמונות מהתקופה
שהיית המדינתו של חנוך ואצדתי הן
משקבלת הטבה את זמנתו ואוביו:
היה לו זה צדק, בלהינו הטירונות
לא היה לי בית ולא משפחה קארל
ואין תמצ היה חסר לי כסל וכל מיני
זהרים אודרים. בלהיני צרוך זהר-
מה הייתי חנוך והוא תמיז
נתן לי כן מה לרצונית. אולי פעם לא
שאלתי אתי אודיר לך את הכסל או
משהוא כזה, היה נתן לך התליה
שהוא בטא קד.
תמיז היה עוזר בלהיה יכול, הרע
הייתה לא עוזרת אולי פעם בלאתי.
חוא היה עוקד מיני תמיז אג הניך
ונסל לכך עזר לי פילוג זהמיך
ערול. וליס לפני המלחמה הייתי

לניך לזנות אמרה- אלה, מסיבת לונת לא יבא. העכתי לחנוך ובוקלתי ליהיני
אותי, הנו הסכים מיז ויבא למדתי. ככלל תמיז התננה לכל ובקדוץ אולי לעומת
זנות בעבונת ללא אהה, כמו למשל עבונת-מטבת, היה מלכה חוסר רצון בעלעובה.
מלכה היה תמיז בדוד מוסר ואילו קצת מהזבל. לא היו לו זהרים רבים קפלה
ובדיך כלל דמיני אלתו אלה. אולי פעם לא הקדושים תלמות אלה למראדו החיצוני
קדוץ אולי לעומת זאת הדור אולם היה תמיז בין הטובים, בעיקר בתירילי האלילי בלהיה
מסתער ויבד עמ זנות עוזר ומעודר את מאתקלים בתירילי.

(זכור אונק תמיז, חנוך, חויל טוב וזהר טוב.)

- למעון.ר -

רב"ט
קומה יעקב
בן יוסף ושמחה
חולון

יעקב קומה

לא! עזובם לא ליצורתי לעליך צווקא
דאזי אנשים מתיים, גבעות זכרון של
מוצות אהל והתדוקה האחרונה
נסייתי להקין את המצות המוג-
יש אצלי כאלה למסמלים את החיים
כאלה ליוצרים עתידות, ולמות,
כאלה לתמוז דואים את העתיד, כאלה
לאותם תמוז היקלתי מאושר! - לא
דכים הם ואזה אחד מהם - חקר
לחיים חקר זכובם.

קראנו לך קומה, נבמה לי כי זהו
שם לעלה דבינו הדקה, שם לותריו
עמד לו נער להדבר, בצול עינים חייבין,
אודז מאתני.

אהבנו ללמוד ועל הודק זכור, התבילת
אך כלה צברנו כך חזר ודרוש היית
עולה על הבמה והתצוגה כמד באה

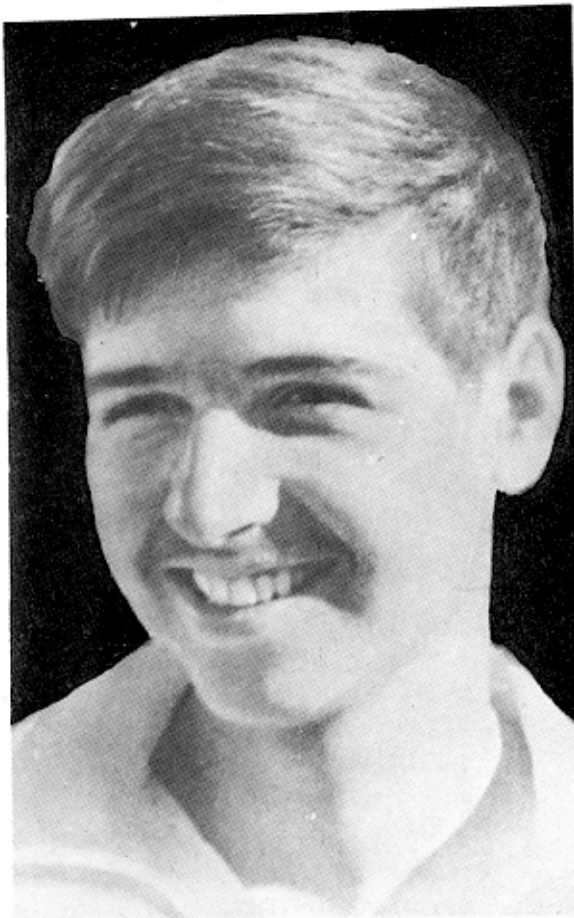
מעצמה. דרלם מעצמך חרבה ככל, כאלה לך כשלא היית טוב כמו לדבית אתה. לשלם
לצובא ואילו, בלעה" בנהיגה וקפצנו בנבואה, הפנית את ראשך לאחור במהט מחייך-מחדיש
סליחה, אהבנו את החיים, זמן למרג על הכוח לבר, היית תמוז למור על כולר גם מחויף
ללמוד החוק צבוא, היית תמוז נקי ומסודר כביטו מוכן ומצבקה לודיים אלצובים ומאצי גובניו.
היו לנו המון גובניו מלג צבוא, עומנו לעניו בליעה קר לו ירה השטר ההסיס, לך קראת קלעה
השניה של השמירה, לאמר לשמירה וצברו כעתה אלה וספרה, סיפרה על אהא, על אמא
והפגה גם לעצמך, היית מאושר מהתדוקה של לימודיך הידועים, סיפרה המון והעיקר
הזאת על העטצ, זרואו עזים, לעמוז השאה ועל הגק דים, היו כך המון סקרניו
ולמון תדוה

קומה! אצלנו אתה ק"מ תמוז.

- דורון, ר -

* יעקב קומה נפצע קשה בקרב בניזרה הדרומים
ונפטר מאוחר יותר בבית החולים "הדסה".

רבי"ס
שביט שי
בן יוחנן ואביבה
רביבים

שי שביט

קלה אכתוב על אבם מגיל אספר
חווית מלחמות להיו אנו איתו.
על אף שהייתי עם לי האותו צוות
מקורם הראש, אין הרבה מאונעות
לעברנו הראויים לציון מיוחד, לכן
שי אינו מסוג החברה אשר בכל
מקום הם מוכרים ושומעים עליהם
מי. הוא היה אדם שקט שקל
למכירו אם לא נמצאים איתו הרבה

זמן ביחד.
התכונה הבולטת ביותר של שי היתה
אבילותו, אכזריות כלפי חוץ. הינו
יכולים לזכור אלו והוא לא היה
צונה לנו, ממשיך העיסוקיו כאילו
היה אדם בסביבה. קדם לקחני על
צמחני משימה: להוציא אותו מהא-
בישות. הצמחני או תפילות נוסח
"הדוסט-אויס-הזגס" והצמחני לקח
או לישתתף בתפילות אלו באופן
פעיל. אותם גם זאת דק במס-
גרת המצומצמת של חברי החברה
מה לתמיז הערכתו אצלו היה החוש
השכיני שלו. תמיז טיה מוצא פתרון

לבעיות להתעוררו בזמן תסיפול בגמ"ס, ויבט איך ומה לעשות גם גלי זעזעה או הוראה.
היה לנו הצמח מפקד "כריאהמטי" להינו מסתכסכים איתו וזלשות אבקדים על רקע כל העני-
ינים לבעולם. דק לי היה מסתבר איתו, ורק על לי היה סומך. לא שלי אהיה אולי, זהו סך.
כמוני-כמהו-לא סימפטי את אותו מפקד, אלא לשתאפק, לא התווכח, למר הכל דפניו.
למרות שהיה שקט, ואף קצת ביטחון, יבד לעמוד על שלו בלנתות ולא היה עוצר לנו בזום אם
רצינו לעכנע אותו לעשות בבר מה למילבו אחר צריך היה לעלות. אין זה אומר שלא היה
עוצר לנו קשהבזה, זהו סך. תמיז היה עוצר בעובדות הצוות גם שלא נתבקש לכך.
קלה היה לעמוד על נפיתו של שי. פגאום התגלתי מעין חלף דיק לאוין מי לימאלו.

רבי"ס
שולב אבישי
בן אפרים ומרים
קבוצה יבנה

אבישי שולב

אביו, תמיר, נקאה, העל תיו פנימ
צדינים, כך אצבור אותך תמיצ.
דניל זבדיים - אני זוכר פעם
אחרי משחק כדורסל לאו אמתך
המ"ח - קצת כבזם - "מה קרה
לך אבוי, לא אבתי אדוחת -
הדרד"ן והתכוון לכך לההנתות
שלי היו קצת חזקת אמתו יום,
אך למראה פניך חזר בו ואמר:
"אל תיךד מוגי קדצילנות" כך
הכידום, בטולו אסור לפכוד הק.
כמהל המערים המשותף, תמיצ
הייא מוכן לעצור והייא נראה
התביעו שקובעת מההי
והערה התנו. תמיצ הייג טעס

מסוכ, ורק לעתים היה מביע כזוויג פיר חיוך, להיה מעלה קצת את לפר.
התדופר להמני בסני, התדקנו ימר, ולפעמים אפילו הייג פלגת דפני את סגור לפר.
זיעתי כך השקפת עולם היות מעובני בדווי חיים - זע, להשפיט עויר דבור, ו
ובזה היה חזק מ"חוזר. לפעמים תלש קצת זההיע דעמערך למא גפכז התו.
החילונים, אך לכל זגל מלבוני לפה הלמעג הלידות והמעליות.
באתר התעלגת המשמעול שניו היעני יודז בסיסם הזווזו ירושלים. התדעלגת המע.
כמו ילד מהנוף וההחווני שנוצר בסינול, ואס דאמתך פלאום האד חזק, וגם אס למות
זל אצילונג ועדינות במעליות.

יהי זכרך הדוד.
-1913-

סמ"ר
 חמיר יצחק
 בן מרדכי ומרים
 תל יוסף

יצחק חמיר

הדיווח קראו לו יצחק חמיר; אנחנו-
 החברה קראו לו שמו. כך אהבנו
 אכן לא. חמיר-ישראל השבועון והשנה
 היה אחד מאתנו, אחד מהשנה, אחד
 מהמקרים. אחד מהחברה.
 קלב להפיק וקלה לבנות. ומים
 ולינה ארוכים עברו עלינו יחציו.
 צמות הלתי-לפניה ויזמא צופן
 היגה צמחו. סמחן של הפתחה אפרי
 את אישיותו, הבלתי צבוי והנחנה היו
 צבחים לבריתו השלמה, חיון אדם
 לחולם וקתר חסונו, אדם לחולה ומצב
 לשבת החסונו אבק, לתבטן יום
 יואו, להאמין כי הכל יתכן ולרבה
 הימים להוביל הן אפשר
 צמות תמיה, ליצק מקובל קמחה,
 הליכה מאוללה, סכינה בצוויה הפה.
 חייך לצבני על הפנים, ליעץ השמן
 עמנו, נעש עמו מולא אקראו כל
 אהבך, כך היכרנו וסובלנו
 כלפנינו אמרנו נקלטה למה על
 דנקנו, האם הוא הלץ בחוכה?
 האם צברנו הם אתה ומצאנו או
 אכזה אוננת עולם להוא חכם
 עצמו? - במצבנו בחברה, לשגור
 חרטי, ימים נדבן ודלרים אימים
 נקטרו הינו. תענועים ואכזבה אין

סוף נקדמו סביב אישיותו חיינו ספרים בלתי לפרטים. כרס"פ היה חביב מאיז
 הספדה השגרת, חנין-לאנוהו, ודלרים במאכיה"- היה זוחל באפנו במחמד סוב.
 הכרנוהו את שמוצ' עם כאדם להציל חיינים ומפדדים המעצבים ומגני-סוהר שלצרת
 גמבולת והירקל. את מאיז הסודר המחונת החסרה וחצ"ע סמיה לנפארה חכם
 ראה תב... הכינו אלו במחוז צ'ון, כמלשעל בצבול החוחי מקרב, כאדם החצ"ע
 זמיר שולל רבם וסובים... הכרנוהו כנהג המאיר בצוללה הלץ זמא רגם, כחברי
 בחצ"ע בצבל קדם אישי זמא בצבול נחל ערוב-קצרה היכוסה חלהכ"ל את כל
 חדשיו ופעליו את אישיותו הספגנית את קסמו ואת להבילתו - ופתאום אוחזים לנו-איננו!
 מסרבים להאמין, איבכה!!! - ע"ז תמוע שלשום הצענו יחציו לשלום, חמנו צ'ון. צמדנו
 וחמנו ע"ז השיתרוכ. השיתרוכ-חמך קדם להיות שגורה בפי כולם, עשירך פסטיבל שחלוד
 חום. - איננו ורענים את הנאש. צאם אני ע"ז לשכינו להיות בחתימתך. צאום פ
 להכנתך. יחצו וחיתב. נבדך ותקן בצדו תופס חרך בקולנו. אהבת ליצור חכמה ורצון
 מושגם שאין נעלם מהם - שמוצ'! בין החברה מצבירים אנו אהבך כהווה וק"ים חיי אה
 במצבתי! רוחך מחשיכה זרתי הינלתי ועמך זע את הכוח לחשוד ואחיות
 יהי צברך הכרך צ'ע-ע"ז!!
 - יצאל סמיר -

אהבנו כאן [א] - יהודה עמיחי -

אָבִי קָדֵה אַרְבַּע שָׁנִים בְּמַסְתַּמְתֵּי, וְעַל שָׁנָא אֲוִיבִי וְעַל אָהֶב.

אָבִי אֵינִי יוֹצֵעַ, כִּי כְּבֵד לִי

קָדֵה אֹתִי יוֹם - יוֹם מְסֻלָּוֹתַי

בְּמַעֲטוֹת כָּס בָּרָךְ, אֶלֶּר אֶקֶט

אֹתְךָ בֵּין פְּצָלוֹת וּבֵין עֲלֵן.

וְלִי אֹתְךָ בְּיַדְיָאֵלֵנוּ הַמְּחַרֵּט

עִם לְאֵרִיב עֲגִיב - אִחוּ הַמְּתִיקָה.

וּבְעֵינַי אָסֵר מֵתִים בְּכֵי לִי,

מֵתִים בְּכֵי אָסֵר לְמַעַן,

לְאֹפִידִם בְּמַחְסֵי וְאוֹהֶבִים

וְאֵל אֲמִית בְּחוֹדֶם בְּכֹזֶה...

הַבּוֹא מֵאֵל עֵינַי בְּהֵם וְהַלֵּא טָעֵה:

אֶל כָּס מַסְתַּמְתֵּי יוֹצֵא אֵינִי.

הוֹצֵא בְּעֵצְמוֹ הַאֲבוֹהָ
שֶׁל הַזֶּה לְתַצְרֵה הַחַיִּים
בְּמַסְתַּמְתֵּי חוּטוֹךְ חֲסִידָה.

*

תּוֹבֵן נִיחֹךְ עֵ:

- כֵּן תְּקַוִּים הַבְּבֵאִים סַעֲרֵאֵנִי

- אֶרֶץ אֵלֵי, לְעֵדֵי תְּשִׁיבֵנִי

- צִיחֻדָה וְלֵא שְׁלֵדֵי תְּשִׁיבֵנִי

- אֶרֶץ אֵלֵי בְּאֵרֵי !!

*